சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL-11 தொகுதி-11	July ஜுலைமீ 1916.	No-12. பகுதி-12

கௌவை சொல்லி னெவ்வருக்கும்பகை.

ஒருவர் நமது வாழ்க்கை சிறந்திருத்தல்வேண்டும்; பிறரது பகை நமக்கில்லாதிருத்தல் வேண்டுமென்று விரும்புவாராயின், அவர் பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறாதிருத்தல் வேண்டும். பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுவார் எப்போதும் ஆபத்தின்வாயிலிருப்பவராயிருக்கின்றனர். ஒருவர் தம்மைப் பழித்துக் கூறுவதை மற்றொருவரறிவாராயின், அவர் அவர்க்குப் பகைவராய் நினையாத நேரத்தில் துன்பத்தை யடைதற்குரியவராயிருக்கின்றனரென்பதுணர்ந்தவர்கள் என்ன செய்வர், எப்போதும் பிறரது புகழைக் கூறுவதன்றி, அவரது பழியைக் கூறுவதில்லையாம். பிறரது பழியைக் கூற முற்படுகின்றவர் நாம் பிறரது பழியைக் கூறுவது நமக்குப் பழியாமென்பதனை யுணராதிருக்கின்றனர்; உணர்வாராயின், அவர் பிறரது பழியைக் கூற வொருபோதும் முற்பட்டு வருவதில்லையாம். பிறரது பழியைக் கூற முற்படுகின்றவர் முன்னர் நாம் பிறர்பழித்தற்குரிய குணங்களில்லாதிருக்கின்றோமாவென்று சிறிதூகித்து நோக்குதல் வேண்டும்; அவ்வாறு நோக்குங் குணமெவரிடத்திருக்கின்றதோ அவர் பிறரது பழியை மறந்துங் கூறுவதில்லையாம். முன்னர்த் தமது குற்றத்தைக் கண்டு அதனை யொழித்தவர் பின்னர்ப் பிறரது குற்றத்தைக் கண்டு, அதனை யொழிக்க வேண்டுமென் றவர்க்கிதமாகக் கூறுவாராயின், அவனை யவர் வந்தனத்துட னேற்றுக்

கொண்டு அக்குற்றத்தையொழிக்க முயலுவர்; அவ்வாறன்றிப் பிற ரதுகுற்றத்தைமாத்திரங்கூறித்திரிபவர் அதனைக்கேட்போர் யாவ ராலும் பகைக்கப்பட்டு, தீங்கினை யுறுதற்குரியவராக விருக்கின் றனரென்பது சிதையாத சித்தாந்தமாம். ஒருவன் பிறரது பழி யை மற்றொருவரிடத்துக் கூறுவானாயின், அவர் நமது பழியை யும் இவன் மற்றவரிடத்து இவ்வாறே கூறுவானெனப்பதுணர்ந்து, அவனிடத்து அன்பு செய்யாது விடுகின்றனர்; அதனோடு அவ னுக்குப் பகைவராயும் விடுகின்றனர். எவ்வாறு பகைவராகின் றனர்? சீ சீ இவன் கெட்டான்; இவனெப்போதும் உண்மைச்சீரை விரும்புவதுபோலப் பிறரது பழியைக் கூறுவதை விரும்புகின்ற வனாயிருக்கின்றான்; பிறரது பழியை நம்மிடத்தெடுத்துக் கூறு கின்ற இவன் நமது பழியை மற்றவரிடத்தெடுத்துக்கூறாது விடு வனோ? இவனது சிநேகங் கூடவே கூடாதென்றவனைப் பழித்துப் பேசிப் பகைக்கின்றனர். இதனால் பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுவார் யாவர்க்கும் பகைவராவரென்பது இனிது விளங்கு வதாம்.

"கொல்லா நலத்தது நோன்மை பிறர்தீமை, சொல்லா நலத் தது சால்பு—பிறவறங்களும் வேண்டுமாயினும் தவம் ஒருயிரை யுங் கொல்லாத அறத்தின்கணிருப்பதாம்; அதுபோல, பிறகுணங் களும் வேண்டுமாயினும் சால்பு பிறர் குற்றத்தைச் சொல்லாத குணத்தின்க ணிருப்பதாம்" என்று தெய்வப்புலமைத் திருவள் ளுவநாயனார் திருவாய்மலர்ந்திருப்பதனை நன்குணர்ந்து நோக்கு வார்க்குப் பிறரது பழியைச் சொல்லாதவரே சால்புடையவராவ ரென்பது இனிது விளங்கும். சால்பாவது பல குணங்களாலும் நிறைந்திருத்தலாம். சால்பு தவம்போலச் சிறப்புடையதாக விருத்தலின், அதனைப் பெற விரும்புகின்றவர் பிறரது பழியை யெவரிடத்தும் மறந்துஞ் சொல்லாதிருத்தவேண்டும்; அவ்வா றிருப்பவர் பெற்றோர், பிறந்தார், பெருநாட்டார், உற்றார், நட்டார் (சிநேகிதர்) முதலாயினரது பகையின்றி வாழ்வரென்பது நிச்சய மாம். பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுவோர் தமது தந்தை, தாயார், சகோதரர், ஊரார், நாட்டார், நட்பினர் முதலாயினரது பழியைக் கூறுதிருப்பதில்லையாம்; ஆகவே அவர் தமக்குரியவரா லும் பகைக்கப்படுகின்றனர்; அதனால், அவர் நல்வாழ்வு பெறாது நாசமடைகின்றனர்; ஆகலின், பிறரது பழியை யெவரிடத்தும் மறந்துஞ் சொல்லுதல் கூடாதென்று நமக்கு அறநெறியைப்

போதிக்கவே, தமிழ்த் தெய்வமென்னும் ஔவைப் பிராட்டியார் "கௌவை சொல்லி னெவ்வருக் கும்பகை=ஒருவன் பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுவானாயின், அவன் யாவர்க்கும் பகையாவன்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுமை ஒருயிரையுங் கொல்லாமைபோலச் சிறந்திருத்தலின், பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுதலை நாம் பிரயத்னபூர்வகமாக விடுதல் வேண்டும். ஒரு காரியத்தைச் செய்பவர் அதனால் வரும் பயனை முன்னராலோசித்து நோக்குகின்றாரென்பது மிகு பிரசித்தமாமன்றோ? பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுகின்றவர் அதனால் வரும் பயனை முன்னராலோசித்துப் பார்த்தல் வேண்டும். பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுதல் பலரைப் பகையாக்கி, இம்மைப் பயனையும் மறுமைப் பயனையும் பெறுவாறு செய்தலின், அதனைப் பழிக்க நாம் கற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். கோபத்தை யொழிக்க முயலுகின்றவர் அஃதெழும்போது அதனைக் கோபிப்பது (அடக்குவது)போல, நாம் பிறரது பழியைக் கூறச் சம்பந்தமுண்டாய போது, அதனைப் பழிக்க (கூறாதிருக்க)ப் பழகிவருதல் வேண்டும்; இவ்வாறு பழகி வருவோமாயின், பிறரது பழியைக் கூறுதலென்னும் குற்றத்திற் குறைவிடமாகாது, நற்றவமுடையவராய் வாழுதற்குரியவராவோம். பிறரது பழியை நாமெடுத்துக் கூறுதற்குக் காரணம் அவர் நமக்கிணக்கமாக விராமையேயாம். பிறர் நமக்கிணக்கமாக விராமைபோல நாமும் பிறர்க்கிணக்கமாக விராதிருக்கின்றோம்; பிறர்க்கு நாமிணக்கமாக விருந்தாலன்றோ பிறர் நமக்கிணக்கமாக விருப்பரென்பதை நாம் மறந்துவிடுகின்றோம்; அதனால், பிறர் நமக்கிணக்கமாக வாராதபோது அவரது பழியை யெடுத்துக் கூற முற்படுகின்றோம். பிறரது பழியை நாமெடுத்துக் கூறுவதுபோல நம்முடைய பழியையுமவரெடுத்துக் கூறுவாரேயென்பது நமது ஞாபகத்திற்கு வாராதிருக்கின்றது; வந்திருக்குமாயின், நாம் பிறரது பழியை மறந்துங் கூறமாட்டோம். நாம் பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுவது அவர் நம்முடைய பழியை யெடுத்துக் கூறுவதற்குக் காரணமாயிருக்கின்றதென்பதுணர்ந்து, உணர்ந்தவாறொழுகுவோமாயின், எவர்க்கும் பகையாகாமல் இம்மைப் பயனையும் மறுமைப்பயனையு மடைதற்குரியவராவோம். மதுவுண்பவர் மாமிச முண்பவராயு மிருத்தல்போல,

பிறரது பழியை யெடுத்துக்கூறுபவர் பாவ காரியங்களையுஞ்செய்து வருவரென்பது சிறிதூகித்து நோக்கினால் நன்குவிளங்கும். பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுதவரெவரோ அவரே பொய்பேசல், புறங்கூறல், (கோட்சொல்லுதல்), பிறரது பொருளை யபகரித்தல் முதலிய பாவகாரியங்களுள் எதனையுஞ் செய்யாதிருப்பரென்பது திண்ணமாம்.

ஒருவர் எப்போதும் பெருமை, அறிவு, முயற்சியென்னும் ஆற்றலால் பெரியவராய வேந்தரது பழியையும், தவத்தால் பெரியவராய முனிவரது பழியையும் எடுத்துக் கூறுதல் கூடாது; கூறுவாராயின், அவர் எவர்க்கும் பகைவராய்க் கெடுதல் தவறுவதில்லையாம். முனிவர்பகையும் ஆகாது; வேந்தர் பகையுமாகாதென்பதுணர்ந்தவர் எவர்க்கும் கூடுமானவளவு மிணக்கமாகவே யிருக்க முயலுதல் வேண்டும். திரிசங்கு மகாராஜன் வசிஷ்ட முனிவரைப் பழித்துக் கூறி, அவரால் சபிக்கப்பட்டுச் சண்டாளனானன்; இந்திரன் பதம் பெற்றுச் சென்ற நகுஷமகாராஜன் சப்த ரிஷிகளைப் பழித்துக் கூறி, அகத்திய முனிவரால் சபிக்கப்பட்டு மலைப்பாம்பானனென்றும், பிறவும் புராணம் கூறுவதை நன்குணர்வோமாயின், முனிவரது பழியைக் கூறல் ஒருபோதும் கூடாதென்பது நன்கு விளங்கும். வேந்தரது பழியை யெடுத்துக் கூறுபவர் அவரால் பகைக்கப்பட்டுக் கெடுவரென்பது மிகப் பிரசித்தமாய விஷயமாம். "பழித்தவை சொல்லுதல் வற்றாகும் பேதைமை பிறரது பழிகளைக் கூறுதற்குரிய சொற்களைச் சொல்லுதலில் அறிவில்லாதவன் வல்லமை யுடையவனாவன்" என்று திரிகடுகம்கூறுவதை நோக்குமிடத்து, அறிவில்லாதவனே பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுவானென்பது பெறப்படும்; ஆகவே, நாம் அறிவுடையவராக வேண்டுமாயின், பிறரது பழியை யெடுத்து மறந்துங் கூறுதிருத்தல் வேண்டும்.

ஒரு சாரார் காரணமொன்றுமில்லாமலே பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுகின்றனர்; இவர் தமக்குத்தாமே பகையாயிருக்கின்றனர். இவர் "கலியாணவீட்டில் கட்டிக்கொண்டழுபவள் இழவு வீட்டி லென்செய்ய மாட்டாள்" என்னும் பழமொழிக் கிலக்கியமாக நின்று, தமக்கிணக்கமாக விருப்பவர், இணக்கமாகாதிருப்பவர், இவ்விரண்டு மாகாதிருப்பவர் யாவரையும் வெறுத்து அவர்களது பழிகளைப்பலரிடத்துமெடுத்துக்கூறி, அவர்களுக்குப்

பகைவராயொழிகின்றனர்; பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுவது நமக்குப் பலவகைத் தீங்கினைத் தருமென்பதனை யறியாதிருக்கின்றனர். அவ்வாறிருக்கும் குணம் நம்மிடத்திருக்குமாயின், அதனை யறவே யொழிக்க நாம் முயலுதல் வேண்டும். பிறரது பழியை யெடுத்துக் கூறுவது நெருப்பை முன்றானையில்வைத்து முடிவதுபோல விருத்தலின், அதனை விடுவது நலம் பெற விரும்புவாரோவ்வொருவர்க்கு மின்றியமையாத கடமையாம்.

"புன்சொல் விடர்ப்படுப்ப தல்லா லொருவனை
இன்சொல் விடர்ப்படுப்ப தில்"
"பொல்லாது சொல்லி மறைந்தொழுகும் பேதைதன்
சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப்படுக்கும்."

என்று பழமொழி கூறுவது இங்கு நன்குணர்தற் பாலதாம்.

ஆசார மஞ்சரி.

(முன் தொடர்ச்சி).

ஒழுக்கம் பிழையாதவர் உண்ணும்முறைமை யிதுவாமெனல்.

(21) எப்போதும் தமது நல்லொழுக்கத்தினின்றுந் தவறாதவர் விருந்தினர்க்கும் மிக மூத்தோர்க்கும், பசுக்களுக்கும், பறவைகளுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் உணவு கொடுத்தல்லாமல் உண்ணார்.

அறிவுடையார் இவ்வாறுண்டால் புகழ்வர்; இவ்வாறு படுத்தால் இகழ்வரேனல்.

(22) (ஒருவன் உண்ணும்போது கிழக்குத்திசைநோக்கி யிருந்துண்ணல் வேண்டும்; அவ்வாறுண்பது கூடாதாயின்), மற்றத் திக்குகளையும் நோக்கியுண்ணலாம்; அவ்வாறுண்டால் அத்திசைகளும் நன்மை தருவனவாம்; வாசற்படியின் நேரே யுண்ணுதலை யறிவுடையார் புகழ்ந்து, வீட்டின் முகட்டிற்குநேரே கட்டிவிட்டுப் படுத்துறங்குதலை நன்மை தருவதாகாதென் றிகழ்ந்தனர்.

இவ்விவ்வாறுண் ணுதல் தகாதெனல்.

(23) ஒருவர் படுத்துக்கொண்டு உணவினை யுண்ணுதல் கூடாது; நின்றுகொண்டு உண்ணுதல் கூடாது; வெள்ளிடையின்க ணிருந்துண்ணுதல்

கூடாது; வயிறு நிறைய உண்ணவேண்டுமென்று விரும்பி மிகுதியாக உண்ணுதல்கூடாது; கட்டிலின்மேலிருந்து உண்ணுதல்கூடாது; உண்ணுமுறைதப்பி யாதொன்றையும் நின்றுகொண்டு உண்ணுதல்கூடாது.

வெள்ளிடை - வெளியிடம் (மைதானம்).

பெரியோர்களுடனிருந்து உண்ணும்போது இவ்வாறுண்ணல் வேண்டுமெனல்.

(24) அறிவுடையார் தம்மினும் பெரியார் தமது பந்தியிலிருந்து உணவுண்ணும்போது, அவருண்பதற்கு முன்பு தாமுண்ணார்; அவரெழுந்திருப்பதற்குமுன் பெழுந்திரார்; அவர்களை நெருங்கியிரார்; உண்ணுமிடத்து என்ன லாபத்தைப் பெறுவதாயிருப்பினும், அவரது வலப்பக்கத்திருந்துண்ணார்.

இவ்விக்கறியை உண்ணும்போது இவ்விவ்வாறுண்ண வேண்டு மெனல்.

(25) ஒருவர் கைக்குங் கறிகளையெல்லா முடிவிலும், தித்திக்குங் கறிகளையெல்லா முதலிலும், இவையொழிந்த (சுவையினை யுடைய) கறிகளையெல்லாம் இடையிலும் உணவுண்ணும்போது குறிக்கொண்டு உண்ணக்கடவர்.

உணவுண்ணும்போதொழுகும் முறைமை இவையாமெனல்.

(26) அறிவுடையார் தம்மினு மூத்தவருண்ணும்போது, அவரைத் தம் பக்கத்தில் வைத்துண்ணாது, உண்ணுங்கலங்களெல்லாவற்றுள்ளும் சிறிய கலங்களைத் தமக்குரியனவாகக்கொண்டு, தமக்குரிய அன்பினின்றும் நீங்காமலும் ஆசாரத்தினின்றுந் தவறாமலும் உணவினை யளவாகவுண்டு, உண்ட கலங்களை நீக்கிவிடக்கடவர்.

கலங்கள் - இலை, தொன்னை.

உண்டபின் செய்வன விவையாமெனல்.

(27) (ஒருவருணவுண்ட பின்னெழுந்து கைமுதலியவற்றைச் சுத்தி செய்யுமிடத்திற்குச்சென்று) வாயிற்புக்கநீருள்ளே செல்லாதபடி, அதனை நன்றாகக் கொப்பளித் துமிழ்ந்து, எச்சிலொழியும்படி வாயையும் வாயினடியையும் நன்றாகத்துடைத்து, பின் அழகுண்டாகக் கண் காது முதலிய அவ

யவங்களைச் செவ்வையாக விரல்களைக் கொண்டழுத்தி, மூன்றுமுறை ஆசமனஞ்செய்து, அவ்வவயவங்களைத் துடைத்து, அப்பால் மாலையைத் தொழுதற் கடவர். இவ்வாறு செய்வது மிக்கவர் கண்டமுறையாம்.

மிக்கவர் - அறிவொழுக்கங்களால் மேம்பட்டவர்.

தண்ணீர் பருகும் விதமும், குரவரிடத்து ஒன்றனைக் கொடுத்தல் முதலிய விதமும் இவையாமெனல்.

(28) அறிவுடையார் தம்மிரண்டு கைகளாலும் தண்ணீருண்ணார்; குரவர் கொடுப்பதை ஒருகையால் வாங்கார்; அவர்க்கொன்றனை ஒரு கையால் கொடார்; தம்முடம்பினை இரண்டு கைகளையுங்கொண்டு சொறிந்து கொள்ளார்.

குரவர் - ஆசிரியர்.

இராப்போதின்கண் செய்வன இவையாமெனல்.

(29) அறிவுடையார் மாலைப்பொழுதில் படுத்துறங்கார்; ஒரூர்க்குச் செல்லார்; உணவுண்ணார்; எவர்மீதுங் கோபங்கொள்ளார்; அம்மாலைப் போதில் விளக்கேற்றுவதை யிகழ்ந்துபோசார் ; இராப்போதில் உணவுண்டு, வெளியே செல்லாது குறித்த தோரிடத்தில் படுத்துக் கொள்வர். இவ்வாறு செய்வது மிக்கவர் கண்ட முறையாம்.

இரவில் படுத்துக்கோள்ளும் முறை யிதுவாமெனல்.

(30) அறிவுடையார் இரவில் படுக்கும்பொழுது நம்மிஷ்டதெய்வத்தைத் தம்மிருகரங்களையுங்கூப்பித்தொழுது, வடக்குத்திசையிலும் கோணத்திசையிலும் தலையினை வையாது, மேலே போர்த்துக்கொள்வதற்குரிய வஸ்திரத்தைத் தம்முடம்பின்மீது போர்த்துக்கொண்டு, படுத்துறங்குவர். இவ்வாறு செய்து மிக்கவர் கண்ட முறையாம்.

திசை பெருந்திசை, கோணத்திசையென விருவகையாம். பெருந்திசை வடக்குந் தெற்குமாம்; கோணத்திசை கிழக்கும் மேற்குமாம்.

ஞாநிசண்டாளனா, கர்மசண்டாளனா பெரியவன்?

(ஒரு சிறிய கதை).

முன்னொரு காலத்தில் கங்காநதி தீரத்தில் ஏகாந்தமாக ஒரு தோட்டத்தில் ஒரு ஆசிரமங்கட்டி அதற்குள் ஒரு தபசி வசித்திருந்தார். அவர் நதியில் ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டுசமீபத்திருந்த தோட்டத்தில் ஒரு மரத்தின் நிழலிலிருந்து தியானஞ்செய்யத் தொடங்கினர். அச்சமயம் ஒரு வண்ணான் தனது துணிகளைத் துவைக்கும் பொருட்டு நதியிலிறங்கித் துணியைத் துவைத்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது ஒரு துளி ஜலம் தபசுசெய்து கொண்டிருக்கும் ஸ்வாமிகளின் மேற்பட்டது. உடனே ஸ்வாமிகள் கோபங்கொண்டு ஓடிவந்து வண்ணான் தலையைப்பற்றியிழுத்துக்கீழே போட்டுமிதித்தனர். ஏழையாகிய வண்ணான் "ஸ்வாமிகளே! நான் ஓரபசாரமுஞ்செய்யவில்லையே! ஏன் என்னைத்தண்டிக்கவேண்டும்" என்று மிக வணக்கமாகக்கேட்டான். உடனே ஸ்வாமிகள் "அடா துஷ்டப்பயலே! எனது பரிசுத்தமான சரீரத்தில் அழுக்குஜலம் படும்படியாகச் செய்தாயல்லவா?" என்று கூறி மீண்டும் ஸ்நானஞ்செய்தார். உடனே வண்ணானும்ஸ்நானஞ்செய்தான். உடனே ஸ்வாமிகள் வண்ணானிடம் "நீயேன் ஸ்நானஞ்செய்தாய்" என்று கேட்டார். வண்ணான் "ஸ்வாமி! தாங்கள் ஏன் ஸ்நானஞ்செய்தீர்களெனக்கேட்டான் அதற்கு ஸ்வாமிகள் "அடா சண்டாள! நானுன்னைத் தீண்டியபடியால் ஸ்நானஞ்செய்தேன்" என்றார். வண்ணானும் "ஸ்வாமி! இவ்வளவு கோபமுடையோர்களை நான் பார்த்ததில்லை. 'கோபஞ்சண்டாளம்' என்னும் வசனத்திற் கிணங்கச் சண்டாளத்தன்மையுடைய கோபத்திற்கிருப்பிடமாகிய தங்கள் திருமேனி என் சரீரத்திற் பட்டதனால் நானுஞ்சண்டாளனைப் விடுவேன். அதனாலேயே ஸ்நானஞ்செய்தேன்" என்றான். இதைக்கேட்ட தபசி "ஆ! நான் கோபத்தால் சண்டாளத்தன்மையையடைந்தது உண்மையே; இவன்ஜாதி சண்டாளனாயினும் குணத்தால் மிகவுயர்வுடையவனே" என்று நினைத்து விவேகத்தையடைந்தார். அன்பர்களே! சண்டாளத்தன்மை யெதனா லுண்டாகின்றதென வுணருங்கள்!

இராமகிருஷ்ணஸ்வாமி.

All rights reserved.

கதாவிநோதமாலை.

(முன்தொடர்ச்சி)

அவ்வந்தணன் தேவியிடமிருந்து கருநெய்தல் மலரைப் பெற்றுக்கொண்டு இரவில் மீந்தபொழுதை அங்கேயே போக்கி உதயமானதும் பிரயாணஞ் செய்யப் புறப்பட்டான். வெகுதூரம் நடந்து தன்குமாரன் பூபாலனும் குமாரி பங்கஜவதனையும் இருக்கும் தேவபுரத்துக்கு வந்து சேர்ந்து, அங்கே ஆதிசேஷன் அதிதிகளை ஆதரிப்பவர் என்று தெரிந்துகொண்டு அவர் வீட்டு வாசலில் வேத பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்தார். பிராமணன் வந்திருக்கும் செய்தியை அறிவித்த வாசற்காற்போன் மூலமாய் உள்ளே வரும்படி மந்திரிசெய்த உத்தரவையறிந்து உள்ளே போகவே மந்திரியால் போஜனம் செய்ய வேண்டுமென்று அழைக்கப்பட்டார். பின்பு அவர் அவ்வூரில் அனந்தன் மடுவென்று ஒரு புண்ணிய தீர்த்தமிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அங்கே ஸ்நானம் செய்யச் சென்றார். தீர்த்தமாடித் திரும்புகையில் ஊர் முழுவதும் "ஐயோ? ஐயோ? குடி முழுகிப் போயிற்றே?" என்று ஜனங்கள் அலறுவதைக் கேட்டு அஃதென்ன என்று விசாரித்தார். அதற்கு ஜனங்கள் "இந்த ஊரில் பூபாலனென்று ஒரு பிராமண வாலிபன் இருக்கிறான். அவனையும் அவன் தங்கையையும் சூடாதரன் என்னும் வாணிபன் வனத்திலிருந்து கொண்டு வந்திருந்தான். அமைச்சனாகிய ஆதிசேஷன் அவ்விருவரையும் அவ்வைசியனைக்கேட்டு அழைத்துக் கொண்டு வந்து தனக்குப் புத்திரபாக்கியம் கிடையாதகால், அச்சிறுவனைத் தன் மகனாக வைத்து வளர்த்துவந்தான். அந்த நல்லபையன் மகாராஜா தாரவர்மாவிற்கும் இராஜ்யம் முழுமைக்குமே பிரியபுத்திரனான். அவனை இன்று ஒரு கருநாகம் கடித்துவிட்டது. அதனால் ஊர் முழுவதும் இப்படி தத்தளிக்கிறது" என்றனர். அதைக் கேட்டு அவன் அவ்விருவரும் தனது மக்கள்தாமென்று அறிந்து பங்கஜலோசனன் பறந்துகொண்டு மந்திரியகம் வந்து சேர்ந்தான். வந்து பார்க்கையில் அப்பையனைச் சுற்றி யாவரும் உட்கார்ந்திருந்தனர். பத்மலோசனன் அப்பையனைப் பார்த்து அவன் தனது தனயன் தானென்று தெரிந்துகொண்டு நாராயணிதேவி தனக்குக் கொடுத்திருந்த கருநெய்தல் மலரை நாசித்துவாரத்தில் பிடிக்கவே,

அம்மலரின் வாசனையால் விஷம் இறங்கிவிட்டது. அவ்வாலிபன் தூங்கி எழுந்திருந்தாற்போல் எழுந்திருந்து உட்கார்ந்தான். இப்படி அவன் எழுந்துட்கார்ந்ததைக் கண்டு அரசனும் அந்நகரத்தாரும் அன்றையதினத்தை ஒரு உற்சவமாகக் கொண்டாடினர். ஆதிசேஷனும் அரசனும் பிரஜைகளும் பங்கஜலோசனனைத் தேவாம்சமென்று நினைத்து அவருக்கும் மகா உபசாரஞ் செய்தனர். இவ்வாறு புகழடைந்த பங்கஜலோசனன் தன்மகனையும் மகளையும் பார்த்துக் களிப்புற்றுமந்திரி மாளிகையிலேயே இருந்தான். இம்மூவரும் ஒருவரையொருவர் அடையாளங் கண்டுகொண்டாலும், அந்தச் சமாச்சாரத்தை வெளியிடாது மௌனமாய் இருந்தார்கள். ஏனெனில் தங்கள் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற உத்தேசத்தையுடைய மதியூகிகள், சமயத்தில் தவிர மற்றையகாலத்தில் தங்கள் சுயரூபத்தைக் காட்டமாட்டார்கள்.

அந்நகரத்தரசனாகிய தாரவர்மா பூபாலன் குணத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து தனக்கு ஒரே குழந்தையாகிய ரூபாவதியை அவனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்துத் தன் ராஜ்யத்தில் பாதியை அவனுக்குச் சீராகக் கொடுத்து முழுராஜ்யத்தின்விசாரணையையும் அவனிடமே ஒப்புவித்தான். மஹீபாலன் இவ்வாறு இராஜ்யத்தைப் பெற்ற பிறகு பத்மலோசனன் தன் விருத்தாந்தத்தை வெளியிட்டுத் தன் பெண்ணுக்குத் தகுந்தவிடத்தில் மணஞ் செய்வித்தான்.

ஒருநாள் பத்மலோசனன் தன் தனயனை நோக்கி, குழந்தாய்! இப்பொழுது நாம் உன் தாயாரைப் பார்க்க ஊருக்குப் போக வேண்டும்; உன் அன்னை உன்னையும் என்னையும் விட்டுப் பிரிந்து நெடுநாளாய்த் துக்கப்படுகிறாள். அவளுக்கு உனக்கு இராஜ்ஜியம் கிடைத்திருக்கும் சமாசாரம் தெரிந்தால் அவள் ஒருவேளை "என் மகன் மறந்து போய்விட்டானல்லவா" என்று நினைத்துக் கோபித்து, உன்னைச் சபித்தால் நாம் என்னசெய்வது? பெற்றோர்கள் எந்தப் பிள்ளைகளைச் சபிக்கிறார்களோ? அவர்கள் "முன்னுக்கு வருவதில்லை" என்று சொல்லி, பெற்றோர்களைச் சேவித்தால் அச்சேவை, காமதேனுவைப் போலவும், கற்பக விருக்ஷத்தைப் போலவும், சிந்தா மணியைப் போலவும், மனோரத்தை யீடேற்றுமென்றும் சொல்லி, அதற்கு உதாரணமாக

தர்ம வியாதர் கதையைச் சொல்லவே, பூபாலன் தன் தாயைத் தேற்ற ஊருக்குப்போகச் சம்மதித்து, தன் தர்ம பிதாவாகிய ஆதிசேஷனிடம் தன் ஜனன தேசத்திற்குச் செல்லவேண்டிய அவசியத்தைச் சொல்லி அவனிடம் இராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து விடை பெற்றுக்கொண்டு தன் தகப்பனுடன் இரவில் புறப்பட்டு ஊர்வந்து சேர்ந்தான். வஸந்த காலமானது எப்படி தர்சனம் கொடுத்துக் குயில்களுக்கு ஆனந்த முண்டாக்குகிறதோ, நாயகன் தன் தரிசனத்தைக் கொடுத்து நாயகிக்கு எப்படி சந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணுகிறானோ, நல்ல அரசன் பஞ்ச காலத்தில் தரிசனம் கொடுத்து ஜனங்களுக்கு உணவளித்து எப்படி களிக்கச்செய்கிறானோ, அவற்றைப்போலத் தன்தாயாருக்குத் தரிசனம் கொடுத்து ஆனந்த முண்டாக்கினான். பத்மலோசனன் நடந்த விருத்தாந்தத்தை ஆதியோடந்தமாய்ச் சொல்ல, இஷ்டமித்திரர்கள் யாவரும் கேட்டுச் சந்தோஷித்துப் பூபாலனைப் பெரிதும் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள். பின் பூபாலன் தன் தாயாருடன் சிறிதுகாலம் வசித்திருந்தான்.

இவ்வாறு சில நாட் சென்றபின் பூபாலன் தன் பெற்றோர்களை அழைத்துக்கொண்டு தன் மாமனார் ஊராகிய தேவபுரம் வந்து சேர்ந்தான். பூர்ணசந்திரன் தன் தரிசனத்தால் சமுத்திரத்திலுள்ள ஜலலக்ஷ்மியை எவ்வாறு களிக்கச் செய்கின்றானோ, தாமரைப் பூக்களையும், சக்கிரவாகப் பறவைகளையும், கதிரவன் எவ்வாறு களிக்கச்செய்கின்றானோ, சகோரபக்ஷியைச் சந்திரன் எவ்வாறு சந்தோஷிக்கச் செய்கிறானோ, அவ்வாறு பூபாலன் ஜனங்களுக்குத் தரிசனம்கொடுத்துக் களிக்கச்செய்து பெற்றோர்களும் தன்னுடன் வாழ, ரூபாவதியுடன் இன்பமாய் வாழ்ந்து கொண்டு இராஜ்ஜியத்தை நீதிவழுவாமல் பல்லாயிரமாண்டு பரிபாலனஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். சுபமஸ்து. முற்றும்.

யம். யம். நாராயணசாமி ஐயர்.

முடி கொண்டான்.

தாராபாய்.

(முன் தொடர்ச்சி)

தனக்கு வெற்றியைத் தந்தது பகைவர்மேல் தான் எறிந்த எறிபடையன்று; ஆனால் தான் இதுகாறும் விசுவசித்துக் கடைப்பிடித்து வந்த நடுவு நிலைமையின் பயனாகிய கடவுள் கிருபை யென்று ப்ரிதிராயுக்கு மனதில் நன்றாய்ப்பட்டது. மழையின்றிப் பயிர்கள் விளையா. பயிர் விளைச்சலின்றி உயிர் வாழ்க்கை இல்லாதது போல் நடுவுநிலைமையற்ற அரசாட்சியில் குடிகள் க்ஷேமமாகவிருக்கைக்கு அசாத்தியமாகும். ஆதலின், குற்றத்தை யாராய்ந்து யாவரிடத்திலும் நடுவு நிலைமையைப் பொருந்து மன விருத்தியையுடையனாய் விளங்கினன் ப்ரிதிராயென்னும் நீதிமான். நியாயச் செய்கைகளை அநியாயச் செய்கைகளின்றும் பிரித்து உணரும் வண்ணம் ஒற்றர்களை நியமித்ததுமன்றித் தானும் வாதிப்பிரதிவாதியாகிய "இருவர் தஞ் சொல்லையும் எழுதகம் கேட்டே" இருவருக்கும் பொருந்த" உரைக்கும் ஆற்றலுடையோன் என யாவராலும் மதிக்கப்பட்டுவந்தான். இஃதன்றியும் குடிகளைப் பிறர்வருத்தாமற் காத்துத் தானும் வருத்தாமல் ஆதரவுசெய்து அவர்களுடைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டு விவசாயம், வர்த்தகம் முதலிய தொழிலீட்டும் தொழில்களைப் புதுக்குதலிலும், நூதனமாயுண்டாக்குஞ் சூழ்ச்சியிலும், அதிக சமர்த்தனாய்க் காணப்பட்டான்; மன்னுயிரைத் தன்னுயிரெனக் கருதும் சுபாவசித்த முடையோனாகலின் தனது குடிகளைச் சற்றேனும் இடுக்கண் அணுகாமல் காத்து அவர்கள் நன்மையையே அல்லும்பகலும் கருதினவனாய்ச் செங்கோலோச்சி வந்தமையின்,

"குடிதழீஇக் கோலோச்சு மாநிலமன்ன
னடிதழீஇ நிற்கு முலகு" என்று நமது வள்ளுவனார் கூறியிருக்கும் வண்ணம் குடிகளும் ப்ரிதிராயை விடாது பற்றி நின்றனர். மேலும் சதிபதிகளாகிய தாராபாயும் ப்ரிதிராயும் காமவிச்சையினாற் புணர்ந்து பன்றி பலகுட்டி பெறுவது போலப் புதல்வர்களைக் கலகலவெனப் பெறுவதேவாழ்நாளின் பயனெனக் கருதாதவராகலின், சாஸ்திரத்தில் விதித்திருக்கும்வண்ணம் மாதம் இருமுறை புத்திரோற் பத்திக்காக ஒரு படுக்கையிற் சயனித்து, விருந்தோம்பல், சாதுக்களைச் சன்மானித்தல், தேவபூஜை, குடி

யோம்பல் முதலிய கிருகஸ்தாஸ்ரம தர்ம விதிகளை அன்புடன் அனுஷ்டித்து வந்தனர். இவ்வாற்றால் அவ்விருவரும் கடவுளுடைய திருவருளுக் குரித்தானவராகி, சித்த சாந்தியைப் பொருந்திப் பரமான இன்பவெள்ளத்தில் வைகியிருந்தனர்.

இச்சுக வாழ்க்கையானது நீடூழியில்லாமற் போயிற்று. இத்தரணியில் பாபிகள் நீண்ட ஆயுளுடையராகவும் புண்ணியசீலர்கள் அற்ப ஆயுளுடையோராகவும் காணுதல் சகசமன்றோ? சாயுஜ்ஜிய பதவியை நல்லோர்க்கு ஈயும் வண்ணம் அவர்களுக்கு விஷய இச்சையில் விரக்தி யுண்டாக்கி எம்மட்டும் அன்னோரால் உலகோபகாரம் புரியப்பட வேண்டுமோ அம்மட்டும் செயவிடுத்து உயர்ந்த அந்தஸ்தை வகிக்கும் வண்ணம் உயிரைத்துறக்கச் செய்தல் ஆக்கி அளித்துத் துடைக்கும் கடவுளுடைய கிருபா கடாக்ஷமன்றோ? இதனை யோராது மூடர்கள் கடவுளை நிந்திப்பர் அவர்கள் தோடாநாட் டரசாட்சியை இரண்டாண்டு நடத்திவந்தனர். அப்பொழுது ப்ரிதிராய் சகோதரியண்டையிலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அச்சகோதரி ப்ரவுராய் என்னும் ஒரு தூர்த்தனுக்கு வாழ்க்கைப்பட் டிருந்தனள். அவன் கூடா வொழுக்க முடையோனாகவின் தன் மனைவியை அதிகச் சீர்மாறு செய்து வந்தான்; இவ்வித ஹிம்சையைச் சகியாதவளாகித் துயரத்தினின்றும் மீட்கக் கூடியவன் தனது சகோதரனாகிய ப்ரிதிராய் தவிர வேறொருவனு மிலனென மனதிற் பட்டமையின், அவனுக்குக் கீழ்க்கண்டிருக்கும் நிருபத்தை வரைந்தனள்.

"பிரிய சகோதரனே! என்னுடைய புருஷன் செய்யும் அக்கிரமம் என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை; அவன் ஓயாக் குடியனாய் எனது வாயினாற் சொல்லவுங் கூசும்படியான கிருத்தியங்களைப் புரிந்து கொண்டு வருகின்றான். என்மீது உனக்குக் கிஞ்சித்து அன்பிருக்குமாயின், நான் படுங் கஷ்டத்தினின்றும் என்னை விடுவித்து இரக்ஷிக்கக் கடுகிவே வருவாயாக". இந்தக் கடிதம் ப்ரிதிராயுக்குக் கிட்டினவுடனே தனது சகோதரி வீட்டிற்குப் போகப் புறப்பட்டான். தன் சகோதரி படும் இம்சையை நேரில் கண்டு. அவள் கொழுநனைக் கண்டித்து அவன் இதுகாறுஞ் செய்து வந்த அடாத காரியத்திற்காகவும், இனிமேல் அவ்விதம் நடந்து கொள்வதில்லை யென்பதற்கு அறிகுறியாகவும் தனது சகோதரியின் பாதரக்ஷையைச் சிரசுமேல் வைத்துக் கொள்ளும்படி ப்ரவு

ராயைப் பலவந்தப்படுத்தினன். ப்ரவுராய் என்ன செய்வன்? தனக்கிழுக்குண்டாகுங்காரியத்தைச்செய்யச் சற்றும் முனைவில்லாதவனாய்த் திகைத்தனன். ப்ரிதிராய் என்பவனுடைய சௌரிய பராக்கிரமங்களை கன் கோர்ந்தவனாதலின், அவன் சொல்லிய வண்ணம் செய்யாவிடில் மாணம் நேரிடும் என்னும் பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனாய் அதிக மன வருத்தத்துடன் தனது மனைவியின் பாதாளைக்ஷயைத் தலைமேற் கொண்டான்; இவ்வாறு தன்னை மான பங்கம் செய்ததற்கு ப்ரிதிராயை எவ்வண்ணமாயினும் கொலை செய்ய வேண்டுமென்னும் எண்ணத்தை மனதிற் கொண்டனன். அந்தப் ப்ரவுராய் என்னும் கொடியோன் கபட சித்தனாய்ப் ப்ரிதிராயுடன் அன்புடன் பேசிக்கொண்டிருந்து தன் வீட்டில் விருந்துண்ணும்படி கேட்டுக் கொண்டனன். நிஷ்களங்க மனதுடையவனாகிய ப்ரிதிராய் அதற்குச் சம்மதித்தனன். சாப்பிடப் பரிமாறின உண்டிகளில் ஒன்றாகிய பான பதார்த்தத்தில் விஷங் கலந்து வைத்தான் ப்ரிவுராய் என்னும் துராத்மன். இப்பானத்தை அதிகப் பிரீதியுடன் கொடுப்பவன் போலத் தானே ப்ரிதிராயுக்கு ப்ரவுராய் எடுத்துக்கொடுத்தமையின், யாதொரு சமுசயமுமறியாத மனதுடைய ப்ரிதிராயும் அப்பானத்தைக் களிப்புடன் வாங்கி உட் கொண்டனன். சகோதரியின் வீட்டை விட்டு முற்றத்திற்கு வந்தபொழுது ஸ்மாணையற்றுத் திடீரென்று ப்ரிதிராய் கீழே விழுந்தான். ப்ரவுராய் செய்த மோசம் அப்பொழுது தான் தெரிய வந்தது. தாராபாயும் அவள் மாமனாரும், தந்தையும் இச்செய்தியைக் கேட்டு உருண்டு புரண்டு ஓடிவந்து அநேக அவிழ்தங்களைக் கொடுத்தும் பயனிலதாயிற்று.

"வினைப்போக மேயொரு தேகங்கண்டாய் வினை
தான் ஒழிந்தால், தினைப் போதளவுநில்
லாதுகண்டாய்" என்று பட்டினத்தடிகள் கூறிய வண்ணம் ப்ரிதிராயுக்குப் பிராரப்த கருமம் முடிவு பெற்றமையின், சித்தூர் நாட்டார் புலம்பிக் கொண்டிருக்கக் கண்ணீர் விட்டு அழுது கொண்டிருந்த தாராபாயின் மடிமீது தனது ஆருயிரைத் துறந்து விண்ணுலகம் புக்கனன் ப்ரிதிராய் என்னும் மன்னன்.

தனது நாயகன் விண்ணுலகம் புக்கதைக் கண்ணுற்ற தாராபாய் தன்னுயிரை வைத்துக்கொண்டு தரணியிசை இனித் தரித்திருப்பளோ? உடல்சாயை உடலை விட்டு இருக்க இயலுமோ?

தான் 'தனது புருஷனுக்குச் சாயை என்று எண்ணியிருந்தமையின், தனது நாயகன் நாட்டமின்றி வேறு நாட்டந் தாங்க இயலுமோ.

"தெய்வந் தொழா அள் கொழுநற்றொழு
தெழுவாளா" யிருந்த தாராபாய் தனது நாயகன் உம்பருலக மடைந்த பின்னும் அரைக்கணம் தரிக்கலுற்றிடுவளோ? ஆதலின், தாராபாய் தன் கணவனுடன் உடன் கட்டையேறத் தீர்மானித்தனள். இவளிருந்த நன்மைக்கும் இவள் பேரியிருந்தபோன்பினும் இவளது பிதா, மாமனூர் ஆருத்துக்கசாகரத்தில் படிந்திருந்த பிரஜைகள் முதலாயினோர் உடன் கட்டை வருமமிருக்க மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டனர். இவ்வாறு மன்றாடிக் கேட்டோருக்கு இன்னலை விளைவிக்க, தாராபாயின் அன்புருவமான மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை; தான் கொண்ட கருத்தையும் விட மனமில்லை. இருதலைக் கொள்ளியின் மத்தியில் அகப்பட்ட எறும்பு போலத் தவிக்கலாயினள். செய்வது ஒன்றும் தெரியாமல் ஒரு முகூர்த்த நேரம் திருவருளைச் சிந்தித்து இவ்வாறு கூறலாயினள்:—"ஒரு ஸ்திரீ குழந்தைப் பருவத்தில் பெற்றோர் வசமாகவும், மங்கைப் பருவத்தில் கணவன் வசமாகவும், கணவனிறந்தபின் குமாரன் வசமாகவும் இருக்க வேண்டுமென்பது சாஸ்திர சம்மதம். என் தகப்பனோ வானப்பிரஸ்தனையினன், எனக்குக் குமாரனோ இல்லை. கணவனோ தெய்வகதியால் என்னைப் பிரிந்து விட்டனன். யான் பார்வசத்தில் இருக்கப் பெறுவேன். இப் பூமண்டலத்தில் இனியானிருந்து என் செய்வது? கிருகஸ்தாஸ்ரம தர்மத்தை நடத்துவது இனி இரிலாது. எனக்கு விடய போகங்களில் இச்சையுமில்லை. எனக்கு இத்தேகமும் இவ்வுலக வாழ்க்கையும் வேம்பாய் விட்டன. உயிரகன்ற உடலால் எவ்விதம் பிரயோசன மில்லையோ அவ்வாறு என் பிராண நாதன் என்னை விட்டு அகன்றமையின் நான் சவமேயாய் விளங்குவன். இதற்கு ஐயமின்று. நானும் துக்காக்கிராந்தியாயிருப்பேன்; நீங்களும் மனக் கிலேச மடைவீர்கள். இது திண்ணம்; ஆகலின், என்னருமைச் சுற்றத்தார்களே! பிரிய முள்ள பிரஜைகளே! உடன் கட்டையேறச் சம்மதமளிப்பீ," என்று இவ்வாறு தாராபாய் கதறிவினயபூர்வகமாய் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டனள். பிதா முதலியோர் இதற்கு மாறுத்தரஞ் சொல்ல இயலாமல் மௌன மூற்றிருந்தனர்.

உடனே காஷ்டமொன்று சித்தமாக்கப்பட்டது. ப்ரீதிராய் சவம் அதின் மேல் வைக்கப்பட்டது. பிரேத சடங்குகள் யாவற்றையும் தாராபாய் அதிக அமரிக்கையான மனதுடன் செய்து முடித்தனள். பிறகு வேதியர்கள் மந்திரங்களை ஓத ஆரம்பித்தனர். வாத்தியங்கள் கோஷிக்கவும், ஜனங்கள் ஆரவாரிக்கவும் தாராபாய் காஷ்டத்தைப் பன்முறை வலம் வந்து அதன் மீதேறி தன் கணவன் சவத்தின் பக்கலில் படுத்துக்கொண்டு காஷ்டத்திற்கு தீமூட்டும்படி கட்டளையிட்டனள்.

அவ்வண்ணமே காஷ்டத்தில் அக்கினியை மூட்டவே பெருந் தீயுண்டாயிற்று. தீயின் சுவாலை சப்தித்தது. கட்டைகள் பிளந்த சப்தமும் உண்டாயிற்று. தாராபாயின் தேகமோ அசைவற்றுக் கிடந்தது. பதிவிரதையானமையின் தன் தேகத்தில் தீப்படாமுன் உயிரைத் துறந்து விட்டனள் போலும்! இல்லாவிடில் தேகமசையாது எவ்வாறு இருக்கக்கூடும்? மரண பயம் சிறுவயது முதற் கொண்டே இல்லாமையின் மேல் நோக்கமே எஞ்ஞான்று மதிகரித்திருந்தமையின், இஷ்டப்பட்ட போது தேகத்தை விடக்கூடிய சக்தி தாராபாய்க்கு இருந்ததாகத் தெரிய வருகின்றது; இதுவன்றோ கற்பின் பயன்.

P. Manickasawmy Moodr: B. A.,
Rangoon.

நீதி சாரம்.

கேள்வி.

கேள்வியாலுண்டாகும் விவேகச்செல்வம் நிலைபெற்றிருப்பது போலப் பொருளினாலுண்டாகுஞ் செல்வம் நிலைபெற்றிராது.

கேள்வியை யிச்சிக்கின்ற புத்திமான்கள் ஆஹாரத்தினிடத்து விருப்பங்கொள்ளார்கள்; ஏனெனின், நல்லசொற்களையுடைய வசனம் மதுரமான அம்ருதபானத்திற் கதிகமானதென்று பெரியோர்களுரைத்திருப்பதினாலேதான்.

நல்ல விவேகிகளுடன் தொண்டுபட்டுக் கேள்விபெற்றவர்கள் துன்பத்திற் கிடங்கொடார்கள்.

கல்வியில்லாத ஒருவனுக்குப் பெரியோர்களினது கேள்வி மாத்ரமுண்டாயிருக்குமாயின், அது தளர்ச்சிவந்தபோது காக்கும்.

ஒழுக்கமுடையவர்கள் சொல்லிப்சொல் ஆபத்து வந்தவிடத்தில் ஊன்றுகோல்போல வுதவுமாதலால், அச்சொல்லினிடத்து புத்தியை யிடைவிடாது செலுத்தவேண்டும்.

கேள்வி கொஞ்சமாகவிருக்கினும், அது நன்மையாகவிருக்குமாயின், மிகுந்த பெருமையுண்டாக்கும்.

கல்வியிலும் கேள்வியிலும் மேன்மையடைந்தவர்கள் தாமஸகுணத்தினலே பிழைபடவறிந்தாலும் அறிவுவிளங்காச் சொற்களைச் சொல்லார்கள்.

நுட்பமான நல்ல கேள்வியில்லாதவர்கள் தம்மைத்தாமே புகழுவதல்லது பிறரால் புகழப்படார்கள்; அதனுலவர்கள் ஹீனத்வத்தை யடைந்து நாணமுற்றிருப்பார்கள்.

நிரம்பக் கற்றோர்களுடைய வாய்மொழிகளைக் கேளாதவர்களது செவி மற்ற ஓசையைக் கேட்குமாயினுஞ் செவிடாகவே மதிக்கப்படும்.

அறுசுவைகளேயன்றிக் கேள்விச்சுவையறியாதவர்கள் இறந்தாலும் வாழ்ந்தாலும் உலகத்திற்கியாதொரு லாபமும் நஷ்டமுமில்லையென்று பெரியோருரைத்திருக்கிறார்கள்.

ஆதலால், பெரியோர்களுடைய கேள்வி யெல்லாநன்மைகளையும் எளிதிலுண்டாக்குமென நம்பி, அதற்கு இடைவிடாது காது கொடுத்து நடக்க வேண்டும்

ராமன் என்னும் ராட்சச விரோதி.

(முன் தொடர்ச்சி).

“இன்றிரவு என்னுடனிங்கு நீயிருக்கினும்
காலே வெளிச்சம் காண மாட்டாய்
உன்றலை மூளை உடைபடு மதனுல்.”

என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்த ராட்சசன் அடுத்த அறையில் இங்குமங்குமாக நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பையன் கேட்டான். ‘ஆ, ஆ, அப்படியா சொல்லுகிறாய்; இது ஒரு தந்திரமா? ஆனுல் நானும் உன்னைப்போலவே புத்திசாலி” என்று ராமன் மனதிற்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டான்.

பிறகு தன்படுக்கையைவிட்டு எழுந்து அந்த அறையை இருட்டிலேயே தடவிப்பார்த்தான்; அங்கே ஒரு பெரிய மரத்துண்டைக் கண்டான். இதைத் தான் படுத்திருந்த படுக்கையில் தனக்குப் பதிலாக வைத்துவிட்டு, படுக்கையின் பின் ஓர் இருண்ட மூலையில் ஒளித்துக்கொண்டான்.

இராத்திரி இந்த ராட்சசன் அறைக்குள்ளே வந்து ராமன் தனக்குப் பதிலாகக் கட்டையை வைத்துவிட்டுபோன படுக்கையின்மேல் ஒரு பெரிய தடியால் அநேக விசை அடித்தான்.

பிறகு ராமனுடைய எலும்புகளை எல்லாம் முறித்துவிட்டதாக எண்ணிக்கொண்டு ராட்சசன் மறுபடியும் தன்னுடைய அறைக்குப் போய்விட்டான்.

மறுநாள் காலை ராமன் எழுந்து ராட்சசனிடத்திற்குப்போய், தனக்கு நல்ல அறையும் சுகமான படுக்கையும் கொடுத்து உதவி செய்து பட்சம் காட்டியதற்காக வந்தனம் செய்தான்.

ராமனைப் பார்த்த உடனே ராட்சசன் ஆச்சரியமடைந்தான். "நீ நன்றாய்த் தூங்கினாயா? இராத்திரி ஏதாவது ஒரு விசேஷம் கண்டதுண்டா அல்லது கேட்டதுண்டா?" என்று கேட்டான்.

ராமன் சந்தோஷமாகச் சொன்னது:—"நான் ஒருவிசேஷத்தையும் காணவுமில்லை, கேட்கவுமில்லை; ஆனால், ராத்திரி ஒரு சின்ன எலி தன் வாலினால் மூன்று அல்லது நான்குமுறை என்னை அடித்தது என்று நினைக்கிறேன்."

இதைக் கேட்ட ராட்சசன் ஒரு பெரிய கிண்ணியில் பாலும் ரொட்டியும் கொண்டுவந்து சாப்பிடும்படி கொடுத்தான். ராமன் இதை அவனோடு சாப்பிடுவதற்கு இஷ்டப்படவில்லை; ஆனால் இதை அவனுக்குக் காண்பிக்கவும் விரும்பவில்லை; ஆகையால் ஒரு பெரிய பையைச் சம்பாதித்து அதைத் தன்னுடைய சட்டைக்குள் மறைத்துக்கொண்டான். ராட்சசன் இந்த ரொட்டியை வாயில்போடும் சமயத்தில் ராமன் அதைத் தன்னுடைய பையில் நழுகவிட்டான்.

ராமன் ராட்சசனைப்பார்த்து "ஐயா! நான் உனக்கு ஒரு வேடிக்கைகாட்டுகிறேன்" என்று சொன்னான். பிறகு ஒரு கத்தியை எடுத்து இந்தப் பையை அறுத்தான். அதிலிருந்து இந்த ஆகாரம் கீழே விழுந்தது. இராமன் இப்பொழுது சாப்பிட்ட உணவுதான்

வெளியே வந்தது என்று இதைப்பார்த்த ராட்சசன் நினைத்தான். பிறகு ராட்சசன் தானும் இதைச்செய்து காட்டுவதாகச் சொல்லி அந்தக் கத்தியை எடுத்துத் தன் வயிற்றண்டை செவ்வையாகக் கீறிகொண்டான். இதனால் அவன் கீழே விழுந்து இறந்தான்.

பின்பு ராமன் தன் வழியே போய்க்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது பாண்டியராஜனுடைய குமாரனைச் சந்தித்து அவனோடு போய்க்கொண்டிருந்தான். இந்தக்குமாரன் தன்னிடத்திலிருந்த பணத்தை எல்லாம் ஏழைகளுக்குக் கொடுத்து உதவி புரிந்து வந்தான்.

இப்படிப் போய்கொண்டிருக்கும்போது ராமனைப் பார்த்து பாண்டிய குமாரனான முருகன், "நம்மிடத்தில் பணமில்லையே! இந்த இராத்திரி எங்கே சாப்பிடுகிறது, தூங்குகிறது?" என்று கேட்டான்.

"முருகு! நீ பயப்படவேண்டாம். என்னுடைய மாமன் ஒருவர் இங்கே வசிக்கிறார். அவர் உதவி செய்வார். ஆனால் அவர் மூன்று தலையுடைய ஒரு பெரிய ராட்சசன்" என்றான்.

இதைக் கேட்ட முருகன் "ஐயோ! இந்த வீட்டில் நாம் என்ன செய்வது, ஒரே கடியில் நம்மை இரண்டு பேரையும் கடித்துத் தின்றுவிடுவான்" என்றான். அதற்கு ராமன் "அவசரப்படாதே; நானே முன்னேபோய் என்ன செய்யவேண்டுமென்று பார்த்துவருகிறேன்; நான் திரும்பிவரும் வரைக்கும் நீ இங்கேயே இரு" என்று சொல்லிவிட்டு ராமன் தன மாமன் வீட்டுக்குப் போனான்.

(வரும்)

வா-ஆறுமுக செட்டியார்,
முத்தியாலு பேட்டை, சென்னை.

கோபமும் அதைவெல்லும் உபாயங்களும்.

பிறர் நம்மினும் மிக்கவராயிருக்கினும், நமக்குச்சமானமானவராயிருக்கினும், நம்மினும் குறைந்தவராயிருக்கினும், ஒரு காரியத்தைச் செய்தவிடத்து அது நம்முடையமனதுக்கு ஒவ்வாவிட்டாலும் நமக்குத் தீங்கை விளைத்தாலும் அவர்களை அந்தக்காரியத்திற்காகத் தண்டிக்க நாமே நம்மைத் தூண்டும்" தூக்குணமே

கோபம்'' என்று சொல்லப்படும். இந்தக் குணம் எப்படிப்பட்ட சத்புருஷனுக்கும் ஒரு காலத்தில் உண்டாகும் என்று மனஸ் தத்துவ லட்சண சாஸ்திரிகள் கூறுகின்றார்கள். சகல உணர்ச்சிக்கும் மூலாதார ஸ்தானமாகிய மூளையினின்றும் பற்பல நரம்புகள் தேகமுழுவதும் வியாபித்திருக்கின்றன; இந்நரம்புகள் ஜீவ முக்ய நிலையாகிய மூளைக்கு உணர்ச்சி உண்டாகும்படி விஷயங்களை உள்ளுக்குக் கொண்டுபோய்த் தெரிவிக்கும் நரம்புகளென்றும், மூளையினிடத்துண்டாகும் உணர்ச்சியை வெளிக்குத் தெரிவிக்கும் நரம்புகளென்றும், இருவகையாயுள்ளன. ஒருவன் நம்மைத் திடீரென்று தோளில் குத்தினானென்று வைத்துக்கொள்வோம். நம்மை அந்தப்படி குத்தினவனை மறுபடியும் நாம் அதேமாதிரியாய்க் குத்தவேண்டியதென்று நாம் எண்ணங்கொள்வதற்கு முன்னமே அவனைக் குத்தவோ வேறே எதற்கோ வெகு சீக்கிரத்தில் நம்முடைய கை எழுகின்றது. இதற்குக் காரணம் யாது? அவன் நம்மைக் குத்தியவுடனே அதிசீக்கிரத்தில் அவ்விஷயத்தை விழிப்பு நிலையில் ஆன்ம நிலையாகிய மூளைக்குச் சில நரம்புகள் தெரிவிக்கின்றன. அங்கு நிகழும் உணர்ச்சியை வெளிக்குத் தெரிவிக்கும் வேறே சில நரம்புகள் அதி அற்புதமான வேகத்துடன் இயங்கிநம்முடைய கரத்தைத் தூக்குகின்றன. ஸ்மரணை தப்பித் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவனுடைய கரத்தை நாம் கிள்ளினால் அவன் தன்னுடைய கரத்தை உடனே மடக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்கிற எண்ணங் கொள்ளாதிருந்தும் அவனுடைய கரம் உள்ளுக்கு வாங்கிக்கொள்வதையாகிலும் முன்னிருந்த நிலையிலிருந்து வேறே நிலைக்குத் திரும்புவதையாகிலும் நாம் பிரத்யக்ஷமாகக் காண்கிறோம்; உணர்ச்சியுண்டாகும்படி விஷயங்களை உள்ளுக்குக்கொண்டு போய்த் தெரிவிக்கும் நரம்புகள், மூளையினிடத்துண்டாகும் உணர்ச்சியை வெளிக்குத் தெரிவிக்கும் நரம்புகள் என்னும் இருவகை நரம்புகளின் அதிவேகமான இயக்கமே மேலெடுத்துக் காட்டப்பட்டதற்குக் காரணம். ஒருவன் தன்மொழிகளினாலாவது, செய்கைகளினாலாவது நமக்கு அருவருப்பான உணர்ச்சியை யுண்டாக்குங் காலத்து, உடனே அவனைத் திட்டவாகிலும் அடிக்கவாகிலும் வேறே யாதொரு தீங்கைச்செய்யவாகிலும் எழும் மன நிலைமைக்குத்தான் கோபம் என்று பெயர். மேற்கண்ட இருவகையான நரம்புகளின் இயக்கமே அதற்குக் காரணம். ஒவ்வொருவனுக்

கும் அவ்விருவகையான நரம்புகளும் அமைந்திருக்கின்றபடியி னால் ஒவ்வொருவனுக்கும் கோபம் என்பது இயல்பில் உதிக்கத் தக்கதொரு குணமாயிருக்கிறது. இவ்விருவகையான நரம்புகளும் தாழ்ந்த ஜீவராசிகளுக்கும் அமைந்திருக்கிறபடியால் அவற்றிற் கும் கோபம் என்னுங் குணம் இயற்கையாயிருக்கிறது. இக் குணத்தை முழுவதும் போக்குவது சாத்தியமில்லாத காரியமா யிருக்கினும் ஒவ்வொருவனும் அதைத் தன்னுடைய புத்தியினால் அடக்குதல்கூடும். அந்தப்படி அடக்காது விடுவோமாயின்,பெருந் தீமைகள் நமக்கும் ஏனையோர்க்கும் சதா உண்டாய்க்கொண் டேவரும். நம்மைச் சூழ்ந்திருப்பவர்கள் தத்தம் மனதுக்கிசைந்த வாறு பற்பலகாரியங்களைச் செய்து கொண்டுவருகையில் அபிப் பிராயபேதத்தினால் நம்மனதுக்கு அவை ஒவ்வாவிடத்து நம் மிடத்தில் கோபம் பிறந்துகொண்டேயிருக்கும். அதைக்கூடு மானவரையில் அடக்கமுடியவேண்டியது நம்முடைய கடைமை. அறுவது (முழுவதும் அற்றுப்போவது) சினம் என்று கூறாமல் ஆறுவது (தணியத்தக்கது) சினம் என்று கூறிய ஒளவையின் அருமையையோசித்துப்பார்க்கையில், மனிதனுடை மநஸ்தத்துவ லட்சணத்துக்குச் சினம் இயற்கையான குணமென்பதையும், அதை அறவேபோக்குவது எப்படிப்பட்டவனுக்கும் அசாத்திய மென்பதையும், அதை ஒவ்வொருவனும் தன்னுடைய மனோ திடத்தைக்கொண்டு தணிக்கவேண்டியதென்பதையும் அறி விக்கவே அம்மாதுசிரோமணி அங்ஙனம் கூறினாரென்று தெரிகிறது. ஒருபெரியவர் ஒரு ஊரில்யார் என்னசொன்ன போதிலும் கோபிக்கிறதேயில்லை என்று பிருது கூறிக்கொண் டிருந்தார். அதைக்கேள்வியுற்ற ஒருஅகசியக்காரன் அவரிடத்திற் சென்று, "சுவாமீ தங்களுக்கு எப்போதும் கோபம் வருகிற தில்லையா ?" என்றான். அவர் அவனைநோக்கி 'அதிசாந்தமாய், அப்பா ! எப்போதும் வருகிறதில்லை" என்றார். மறுபடியும் அவன அப்படியே கேட்டான். அவர் அதற்கும்அதேமாதிரியாய் விடை பகர்ந்தார்.மீண்டும் மீண்டும் முப்பது நாற்பதுதரம் அவன் அதேகேள்வியைத் திரும்பத் திரும்ப மூச்சுவிடாமல் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தான். அப்போது அப்பெரியவர் "சீ! சீ! சீ! நீ முட்டாளாயிருக்கின்றாய், எத்தனை தடவை உனக்கு நான் உத் தரம் சொல்லுகிறது? போ," என்று முகங்கடுத்துக் கூறினார்.

இதைக்கண்டமாத்திரத்தில் அவன் சுவாமீ! "இதோ தங்களுக்கு இப்போது கோபம் பிறந்ததே, எப்போதும் கோபிப்பதில்லையென்னும் பிரதாபம் வெட்டவெளிச்சமாயிற்றே" என்று பரிகாசம்செய்து கொண்டேபோய்விட்டான். ஆகையால் எப்படிப்பட்டவனிடத்திலும் ஒரு காலத்தில் கோபம் தன்னையறியாமலே உதிக்கும். காமக்குரோதாதிகளை அறவே விட்டொழிந்த துறவிகளுக்கும் சினம் ஒவ்வொருகாலத்தில் உண்டாதலியற்கை; ஆனால் அவர்களுடைய கோபம்பிறருக்கு நன்மையையே விளைக்குமென்றும் ஆதலால் அதை மறக் கருணையென்றும் சாஸ்திரம் கூறுகிறது. கோபம் பெரும்பாலும் மனோதிடமற்றவனுக்கும் அஹங்காரிக்குமே அடிக்கடி உண்டாகும். பாவியர்களுக்கும் வயோதிகர்களுக்கும் அடிக்கடி சொற்பவிஷயங்கள் காரணமாகவும் கோபம் உண்டாகின்றதை யோசிக்கையில், கோபத்தை அடக்குவதற்கு மனோதிடமும் தேகதிடமும் அத்தியாவசியகமென்று தெரியவருகிறது. கோபம் உண்டாகும்போது மாத்திரம் அதைச்சற்றே அடக்கிவிட்டால் அதன்வேகத்துவம் வெகுவாய்க்குன்றும். ஒருவரைக் கோபிக்கமனமெழும்போது "நெடுங்கணக்கை ஒருவிசை முகபாடமாகச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு கோபித்துக்கொள்" என்று ஒரு தத்வசாஸ்திரியார் கூறுகிறார். அதை ஒருதரம் சொல்லி முடிப்பதற்குள்ளாகக் கோபம் தணிந்தே போய் விடுமென்பது அனுபவப் பிரசித்தம்.

"கோபமே பிறவியைக் கொடுக்குங் கொள்கையாம்
கோபமே யறிவினைக் குறைக்கும் குட்டநோய்
கோபமே தாயையுங் கொல்லுந் திண்படை
கோபமே தவத்தினைக் குலைக்கும் பேயரோ"

"கோபத்தாற் கௌசிகன் தவத்தைக் கொட்டினான்
கோபத்தா னகுடனுங் கோல மாறினான்
கோபத்தா லிந்திரன் குலிசம் போக்கினான்
கோபத்தா லிறந்தவர் கோடி கோடியே"!

என்று கோபத்தால் விளையும் பெருங்கேட்டைக் குறித்து மூதறிஞர்பலவாறுகக் கூறியுளார். உலகசரித்திரமும் அதற்குச் சாட்சி பகரத்தக்கதா யிருக்கிறது.

ஒருவன் நமக்கு யாதாவதொரு தீங்கான காரியத்தைச் செய்கையில் அவனை அதற்காகத் தண்டிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணங் கொண்டல்லவா நாம் அவனைக்கோபிக்கின்றோம்? நாம் அந்தச் சமயத்தில் கோபியாது பொறுமையுடன் சும்மா இருந்து விடுவோமாயின், நமது பொறையுடைமையே அவன் மனச்சான்றுடையவனாயிருந்தால் அவனது மனதை நையறுக்கும்; இது மனஸ்தத்துவ லட்சணம். அந்தச்சமயத்தில் நாங்கோபித்துக் கொண்டு அவனுக்குப் பிரதிபலனாக யாதாவதொரு தீங்கைச் செய்வோமானால் அப்போது எவ்வளவு நமக்கு மனச்சந்துஷ்டி உண்டாகுமோ அதைவிட ஆயிரமடங்கு அதிகமாய்ப் பொறையுடைமையாற் பெருமகிழ்வு பின்புண்டாகும். இக்கருத்தையமைத்தே,

"மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தக்
தகுதியான் வென்றுவிடல்." என்றும்

"ஒறுத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்." என்றும்

தெய்வப்புலவர் தமது தமிழ்மறையில் கூறியுளார். அன்றியும் மனிதனிடத்திலுள்ள ஒவ்வொரு துர்க்குணமும் பிறர்க்கும் தனக்கும் தீமையைத் தரத்தக்கனவாயிருக்கின்றது. அவற்றுள் சில தனக்கே பெருத்தஹானியைத் தரத்தக்கனவாயும், மற்றும் சில பிறர்க்கே பெருத்தஹானியைத் தரத்தக்கனவாகவும் இருக்கின்றன. இவ்விருவகைக் குணங்களுக்குள் தனக்கே பெருத்த ஹானியைத்தரத்தக்கனவற்றிலெல்லாம் கோபம் நடுநாயகம். ஆகையினால்தான்,

"தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்காற்
றன்னையே கொல்லுஞ் சினம்".

என்று நாயனார் தமது உத்தரபாஷா வேதத்திற் கூறியிருக்கின்றனர். தன்னிலும் மிக்காரிடத்தில் ஒருவன் கோபங் கொள்ளக் கூடாதென்று நாம் வற்புறுத்திக்கூற வேண்டுவதில்லை; ஏனெனில் அதனால் விளையும் பலப்பிராப்தியே அவனுக்கு வெகு சீக்கிரத்தில் புத்தி கூறத்தக்கது! ஒருவன் தன்னிலுங் கல்வி; செல்வம், பலம் முதலியவற்றில் குறைந்தவனிடத்துக் சினங் கொள்ளாதிருத்தலே பெருமையாகும். அதுதான் பொறையுடைமைக்கு அழகு "எல்லா, மொறுக்கு மதுகை யுரனுடையாளன்,

பொறுக்கும் பொறையே பொறை'' என்று மேலோர் கூறியிருக்கிறார்கள்.

இவ்வளவு தீயதாக ஒரு குணத்தை ஜகதீசன் மனிதனிடத்து என் அமைத்துவைக்க வேண்டும்? என்னும் வினா நம் ஒவ்வொருவரிடத்தும் ஒவ்வொரு காலத்தில் நிகழக்கூடும் அல்லவா? லௌகிக தருமத்தை நடத்திக்கொண்டுவரும் ஒருவனிடத்தில் கோபம் முற்றுமே இல்லையென்று வைத்துக் கொள்வோம். அவன் கூட்டுறவு கொள்ளும், ஏனையோரிடத்துப் பொய் களவு கொலை முதலிய தீக்குணங்களிருக்கிற படியினால் அவற்றினின்றும் அவன் தப்பிப் பிழைப்பதற்காவது அவற்றை அவர்களிடத்தி லிராமல் ஓட்டுவதற்காவது அவனிடத்தில் சிறிது சினம் இருத்தல் அத்தியாவசியகமாம்.

ஒருவன் தன்னுடைய அருமைப்புதல்வன் தீயகாரியங்களைச் செய்யக் கண்டகாலத்து உடனே அவனைத் தண்டிக்கவேண்டியது தந்தையாகிய தன்னுடைய பெருங்கடமையல்லவா? அவனை அங்கப்படி தண்டிப்பதற்குச் சினம் சிறிது வேண்டியதல்லவா? அவனிடத்தில் சினம் முற்றுமே இல்லையானுல், அப்புதல்வனைத் தண்டிக்க அவனுக்கு மனம் எழுதல் அரிது. இவ்விதமான சினத்தைத் தான் பெரியோர் மறக்கருணை என்பார். ஆகவே, நடுவுநிலைமையுடனிருந்து இந்தவிஷயத்தை யோசித்துப் பார்க்குமிடத்துச் சினம் வரம்பு கடந்துசென்றால் ஜனஸமூகவாழ்க்கைக்கும் சினங்கொள்வோனுக்கும் பெருங்கேட்டைத் தருமென்றும், ஏனையதீக்குணங்களிருக்கிறபடியினால் அவற்றை அளவு கடக்க வொட்டாமைக்குச் சினம் சிறிதிருத்தல் ஜனஸமூக வாழ்க்கைக்குக்கேடல்லவென்றும், எப்படிப்பட்ட சாதுவினிடத்திலும் தற்காப்பிற்கேனும் சினம் முற்றுமே யில்லாமற் போகாதென்றும், அதைக் கூடியவரையில் தணித்துக்கொண்டே வருவதுதான் உத்தமபுருஷனுடையகுணமென்றும் தெரியவருகின்றன. ஆனால் விவேகிகள்முக்யமாய், தம்மையறியாமல் ஒருபோதும் கோபம் வரும்படி நடந்து கொள்ளுதல்கூடாது; ஏதேனும் குற்றங்கள் நேர்ந்தாலும் தாமே கோபத்தை வருவித்துக்கொண்டு - வெளிக்குமட்டும் கோபம் வந்தாற் போலக்காட்டிக்கொண்டு தம்மனம் (உள்) குளிர்ந்த இருக்கும்படி பழகவேண்டும். ஒருகால் தம்மை மீறிக்

கோபம் வந்துவிட்டால் உடனே கண்ணாடியை எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டால் தன் முகம்பீருமஹத்திபோல் விகாரமாயிருப்பதைப்பார்த்துத் தாமே வெட்கித் தலைகுனிவர். அவிவேகிகட்குத் தாமே கண்ணாடி பார்த்துக்கொள்ளும்படி தோற்றுவது அருமை. ஆகவே பக்கங்களிலுள்ளவர் கண்ணாடியைக் கோபித்தவர் முன் காட்ட உடனே கோபந்தீரும். இவ்வாறு சில பிடிவாதமுள்ள குழந்தைகள் (புத்திசாலிகளாயினும் நற்பழக்கமின்மையால் கோபிக்கும் குணம் மிகுந்திருந்ததைப்பார்த்த) எனது கண்ணாடிப் பிரயோகத்தினல் உடனே கோபம் மாறி வெட்கமும் சந்தோஷமும் ஏககாலத்தில் உண்டாகி எனக்குக் கீழ்ப்படிந்தனர். ஒவ்வொருவரும் தந்தம் அனுபோகத்தில் பார்க்கவேண்டுமென விரும்பி இந்த வியாஸத்தை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

T. K. இராமபத்ரசர்மா,

காளையார் கோவில்.

சுகத் தெளிவுரை

(முன் தொடர்ச்சி)

மனிதனுடைய நன்றியின்மை.

மாந்தர்காள் ! மதிப்பு, அவமதிப்பு, வெற்றி, தோல்வி எனவரும் மெண்ணங்களை யெல்லாந் தூரவொதுக்கி இம்மொழிகளைக்கேட்டு அவற்றின் ஸாரத்தைக்கிரஹித்துக்கொள்ளுங்கள். மனிதன் நன்றி கெட்டவன்; தான் பிறத்தற்குக்காரணமாயிருந்து, உதவியற்ற குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து காளைப்பருவம் அடையும் வரை தன்னை அன்போடும் கவனத்தோடும் போதித்து வளர்த்த பெற்றோரைக் கனப்படுத்துகின்றானல்லன்; இவர்களுக்கு அன்போடு அடங்கி நடக்கின்றானுமல்லன்; அவர்களுடைய மூப்புப் பருவத்தைத் துக்கசாகரத்தால் நிரப்பி, அன்புசெய்யப்படாமலும் மதிக்கப்படாமலும் கவலைகள் தணிக்கப்படாமலும் அவர்கள் மாண மடைவதைப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றான்; தன் பெற்றோர்களைத் துன்பத்தாலுந் துயராலும் குறைவுறும்படி விட்டு, ஆத்மாவுக்கு மறுவை யுண்டுபண்ணவல்ல சுகங்களில் தன் பொருளையெல்லாம் ஆடம்பரமாய்ச் செலவிட்டு, வீணுக்கு

கின்றான். தன்னுடைய தாய் இறந்த உடனே அவளுடைய சாமக்கிரியைகளைச் சிறப்பாகவும் இடம்பமாகவும் நடத்தச் சித்தமாயிருக்கும் இவன், ஜீவியகாலத்தில் அவளை யலையவிடுகின்றான். மனிதன் தனக்கு ரக்ஷையைத்தரும் அரசனைக்கனப்படுத்தி அவனுடைய கட்டளைகளை அன்போடும் விசுவாசத்தோடும் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றானில்லை; தன்னுடைய அரசனைமீறி யவனையிகழுங் குறிதோன்ற நகைக்கின்றான். எங்கே மனிதனுக்கு லாபமிருக்கின்றதோ, அங்கேதான் அவனுக்கு அன்புமிருக்கின்றது. பெற்றோரிடத்திருந்து பூஸ்திதி முதலிய ஐசுவரியங்கள் ஏராளமாய் வருவதற்கு வழியுண்டென்னில், பிள்ளைகள் அவர்களைக் கனப்படுத்தப்படுகின்றார்கள். பெண்டாட்டி, இளமைப்பிராயமுடையவளாய், செல்வவான் வீட்டுப்பெண்ணாய், அழகிற்சிறந்தவளாயிருப்பளாயின், புருஷனால் நேசிக்கப்படுகின்றாள். புருஷன், ஏழையாயாவது நோயாளியாயாவது கிழவனாயாவ திருப்பனாயின், மனைவியால் இகழப்படுகின்றான். ஆடு மாடுகள் வேலைசெய்யச் சக்தியற்றபொழுது, புறத்தே யொதுக்கி யடிக்கப்படுகின்றன; அன்றேல், கவனக்குறைவால் மெள்ள மெள்ளக் கொல்லப்படுகின்றன. மனிதன் நன்றி கெட்டவனாயிருத்தலின், தனக்கு லாபந்தாராதவைகளைப் பேணுகின்றானில்லை. மனிதன் ஐசுவரிய அதிகாரங்களோடிருக்கும்பொழுது அவனைப் பக்கத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் நன்குமதிக்கின்றனர். ஆனால் கடவுளது திருவருட்செயலால் அவனுக்குக்கெட்டகாலம்வந்து கிட்டுமாயின் அவனைக்கையால் தீண்டுவாருமில்லை; அவனை யணைத்துச் சமாதானஞ் சொல்லித் தேற்றுவாருமில்லை. அவனுக்கே பழைய நல்லகாலம் திரும்பிவிட்டதாயின், சிநேகக்குழாங்கள் அன்போடும் மரியாதையோடும் வந்து அவனை மொய்ப்பார்கள். மனிதன் தன்னிடத்து நன்றியின்மை குடித்திருக்கின்றபடியால், எல்லா வித வாழ்க்கை நிலைகளிலும் ஆத்மா தன் சுபாவம் மாறாமல் உள்ளபடியே யிருக்கின்றமையை யறிகின்றிலன். செல்வமும் அதிகாரமும் வரும்; போம். ஆத்மாவோ, நிர்விகாரியாய் அமர்ந்திருக்கின்றது. தன்னுடைய சொந்த பிதா, மாதா, மற்றையோரென்றிவரிடத்துள்ள நிர்விகார ஆத்மாவை வணங்கமாட்டாதவனாகிய மனிதன், தன் தோற்றம் ஜோதியாகவுடைய பரம் பொருளாகிய லோக பிதாமாதாவை எவ்வண்ணம் வழிபடுவான்? ஜோதியாக வெளிப்பட்டிருப்பதும், இத்தேசத்துப் பூர்வீக ஜனங்களால் விராட்டு என்று சொல்லப்பட்டதுமாகிய ஸர்வவியாபக ஈசுவரன்

பிரபஞ்சத்திற்கு மாதாவாகியும் பிதாவாகியும் இருப்பதோடு, ஆசாரியராகியும் கர்த்தாவாகியும் ஆத்மாவாகியும் இருக்கின்றார். அவர் ஸ்தூலமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயும் ரூபியாயும் அரூபியாயும் எவ்விடத்தும் எப்போதுமிருக்கின்றார். மனிதன் நன்றி மறந்தவனாயிருத்தலின், ஒருவிசைகூட அவரைத் திரும்பிப்பார்த்து அவர் யாரென்று கேட்கின்றானில்லை. மனிதனுடைய நன்றியற்ற தன்மையின் கொடுமையை அளவிடப்போமோ? அவன் ஒரு சமயமாவது அன்போடும் வணக்கத்தோடும் அவரை வழிபடற்காகத் தலையைத் தாழ்த்துகின்றானில்லை; அவரை யிகழ்ச்சியாக வெண்ணித்தான் அவமதிப்பதுபோன்ற நகைக்கின்றான். இதிலிருந்துதான், மனிதனுடைய கஷ்டங்களாகிய அநந்த நதிகள் உற்பவிக்கின்றன. அவன் இவ்வளவு துக்கானுபவத்தி லழுந்தியும், கடவுளைத்தவிர வேறொன்றுமிருக்கவில்லை, இராது இருத்தல்கூடாது என்னும் உண்மையைத்தெரிந்து கொள்ளமாட்டான். இவ்வுலகத்து வேதநூல்களில் ரூபியாயும் அபிரூபியாயும் தன் தோற்றஞ் ஜோதியாயுமிருக்கும் இந்தப் பொருளினுக்குக் கணக்கில்லாத நாமங்களைக் கொடுத்திருக்கின்றனர். ஆனால் நம்முடைய லௌகிக ஆத்மார்த்த சௌகரியங்களுக்குக் கர்த்தா இவர் தாமென்பது தெளிவான சொற்களினாற் போதிக்கப்படவில்லை; கடவுள், அல்லா, பிரஹ்மம், ஈசுவரன், சிவன், விஷ்ணு, காளி முதலிய நாமங்களெல்லாம் அவரையே குறிக்கின்றனவென்பதும் போதிக்கப்படவில்லை. மனிதர், இந்நாமங்களை வழிபட்டு ஆராதித்தால் சுவர்க்கம் கைலாசம் வைகுண்டம் என்னும் பேறுகளைப் பெறலாமென்று நினைக்கின்றனர். இவைகள் யாருடைய நாமங்களாகின்றனவோ அந்த நித்தியவஸ்துவைத் தெரிந்துகொண்டு அவருக்கேவழிபாடுசெய்வாரில்லை. ஆனால், அவிவேகமாய்வைத்த விசுவாசத்தோடு அளவற்ற விருந்துகள் உபவாஸங்கள் கிரியைகள் என்றிவற்றால் வாஸ்தவத்தில் இல்லாதனவாகிய நாமங்களை வழிபடுகின்றனர். பிரபஞ்சத்தில் ஜீவியசக்கரவர்த்திக்குரிய சிம்மாசனத்தில், மனிதனுடைய கையால் ஆக்கப்பட்ட சிலைகள்வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மாந்தர், உண்மைக் கடவுளை நோக்காது தம்முகங்களைக் கோணிவைத்திருக்கின்ற
தலின், அவர்களுடைய வழிபாடுகளெல்லாம் நன்மையென்பது
தும் ப்பவாதிருத்தலோடமையாது, பரஸ்பர விரோதம்-
ம்-சச்சரவு என்றிவற்றால் உண்டாகுந் துன்பங்களை யதிகரிப்
ன்றன. இத்தகைய வழிபாடுகள் பலசாலியினுடைய

கைகளைச் சோர்வடைவிக்கின்றன; ஞானியினுடைய மனத்தையும் இருள் மூடச்செய்கின்றன. இப்படியிருந்தாலும் உலகமே தங்கள் உத்கோஷித்துப் போற்றும் ஸ்துதி நாமங்கள் யாரைக் குறிக்கின்றனவென்றும், அவ்வேதங்கள் எடுத்துப்புகழும் வழிபாடுகள் யார்பாலவென்றும், சிந்திப்பாரொருவருமில்லை. பிரபஞ்ச ஜோதியாகிய பரம்பொருளின் நாமங்களிவை யென்றொருவன் சொல்வானாயின், 'கடவுளின்பேரைவைத்து மனிதர்களுள் இத்தனை சண்டையேன்? சமயம் ஏன் உலகத்தைப்பகுக்கின்றது? ஒவ்வொருமனிதனும் தன்னுடைய கடவுள் மற்றையகடவுளரினுமுயர்ந்தாரென ஏன் பறையறைகின்றான்? என்று அவன்தானே சொல்லட்டும். நாமம் எதுவானாலுஞ்சரி, வழிபாடுகொள்ளும் வஸ்து ஒன்றுதானே, என்னென்னபேரால் மனிதன் கடவுளை யாராதிப்பினும் அந்த ஒருவர்தாமே யாராதிக்கப் படுகின்றனர் என்று அவன்மறுமொழி பகர்வானாயின், ஆழ்ந்துயோசிக்கக் கடவன். பாஷைதோறுஞ் ஜலத்திற்குப் பலபெயர்கள் உண்டு ஒருமனிதனுக்குத் தாகம்வந்ததும், ஜலத்தை அவன் ஜலமென்பவனாயினும் வேறுபெயரிட்டழைப்பவனாயினும், அதனைக்குடித்தவக்கணத்தே தாகந்தணிகின்றான். தண்ணீரிலே கண்களைமட்டும் பாய்ச்சிக்கொண்டு மகிழ்ந்து, மனிதராசிகளுள் வழங்கும் பாஷைகளிலெல்லாம் ஜலத்திற்குள்ள பெயர்களை அவன் உச்சரித்துக் கொண்டிருப்பானாயின், தாக எரி வடங்காது; ஆனால், ஒரு பாஷையிற் கூட ஜலத்தின்பெயரை யறியாதபொழுதும் அதனையள்ளிக் குடித்தானாயின், தாகம் நீங்கப்பெறுவன்; சாந்தி யவனுக்குண்டாகும். ஸ்தூலமும், ஸூக்ஷ்மமுமாகிய கடவுள் ஒருவரே. தூங்குகிற மனிதன் விழித்தபொழுது அந்தமனிதனாய்த்தானிருக்கின்றான். விழித்திருக்கும்பொழுது பெற்றோரை வணங்குவது தகுதியே; ஏனென்றால், அப்படிச்செய்வதனால், தூங்கும்பொழுதும் அவர்கள் வணங்கப்பட்டவராகின்றனர். தூங்குகின்றதந்தைதாயருக்கு விசேஷமரியாதை செய்யாமையினால்தோஷம் ஒன்றும்வருவதில்லை. நித்திரையில் அயர்ந்து கிடக்கும் பெற்றோர்கள் விழிப்புக் காலத்திற் குழந்தையைப் போஷித்து வளர்க்கின்றார்கள். தூங்குகிறதாய் ஒருத்தி; விழித்திருக்கிறதாய் மற்றொருத்தி யென்று சொ ஒருத்தியை வணங்கி மற்றவளுக்கு வழிபாடு மறுப்ப மூடனேயாவன்.

ஜோதியே தன் தோற்றமாவுடைய ஸர்வ வியாபக வஸ்துவே பிதா; நீங்களெல்லாருமே அவருடைய பிள்ளைகள்; குணமுஞ் செயலுமிறந்த நிலையில் அவர் தூங்குவதாகச் சொல்லப்படுகின்றனர். எங்கும் வியாபித்த ஜோதியாயும் எல்லாம் வல்ல இறைவனாயும் வெளிப்பட்டிருக்கும் நிலையில் அவர் விழித்திருக்கின்றாரென்று சொல்லப்படுகின்றனர். மனிதர்கள் அவரை விழித்திருக்கும்பொழுது வழிபடுவார்களாயின், ஜோதியே தன் தோற்றமாவுடைய ஸர்வ வியாபக வஸ்துவாகிய அவரை வாஸ்தவத்தில் வழிபடுகின்றார்கள். புருஷன் ஸ்திரீ குழந்தை யாவரும் அவரை வணங்குவார்களாக. நன்மைக்கெல்லாம் ஸாரமும் எல்லாருக்கும் நன்மை யளிப்பவரும் அவராகவே யிருக்கின்றார். அக்கடவுளே, உங்களுக்கு ஞானத்தை யருளி, முத்தி, மோக்ஷம் நிருவாணம் என்று பலவிதமாகச் சொல்லப்படுகின்ற நித்தியாநந்தத்தில் உங்களை ஆழ்த்தி, உங்களுடைய குருட்டை நீக்கி ரக்ஷிப்பர்.

ஜோதியாகத் தோன்றுவதும் ஆநந்தத்திற்குப் பிறப்பிடமுமாகிய இந்த வஸ்து எவ்விடத்தும் எல்லாரிடத்தும் வீற்றிருக்கின்றது. இவ்வுண்மையைப் பாராமல் மற்றையோர்க்கு அநீதஞ் செய்து உங்களுக்கு நன்மை தேடிக்கொள்ளப் பார்க்கின்றீர்கள். மற்றையோருடைய நன்மையில் உங்களுடைய நன்மையும் அவர்களுடைய கேட்டில் உங்களுடைய கேடும் இருப்பதை மறந்து விடுகின்றீர்கள். ஏனென்றால், மற்றையோரிடத்திருப்பவர் தாமே உங்களகத்து மிருக்கின்றார்; ஆதலால், பயனற்ற கிரிகைகளாலும் வஞ்சகம் பொருந்திய சடங்குகளாலும் உலகத்தைப் புண்படுத்தலை யொழியுங்கள்.

கடவுளுக்கு மனிதனுலே கொடுக்கப்பட்ட அநேக நாமங்களுளொன்றுநித்தியமாயும் ஆநந்தகரமாயுமிருக்கின்றதென்னின், எல்லா நாமங்களும் அவ்வாறுதல் வேண்டும். பல பாஷைகளிலும் ஜலத்திற்குரிய பல நாமங்களில் ஒன்றைவிட மற்றொன்று உயர்ந்ததாவதெப்படி?

கடவுள் என்னும் நாமம் ஆநந்தகாமெனனின், அல்லா, பிரஹ்மம் முதலிய நாமங்களும் அவ்வாறுதல் வேண்டும். அன்றியும், தனக்குப் பின் பிறப்பவனாகிய மகனுக்குத் தந்தை பெயரிடலாம்; தன்னைப் பெறுந் தந்தைக்கு மைந்தன் பெயரிடல் கூடாது. கட

வுள், அல்லா, பிரஹ்மம் என்னும் பெயர்களையுடைய வஸ்துவைத் தவிர இரண்டாவது பொருளில்லை. அது நித்திய நிராதார வஸ்து; அப்படியானல், அவருக்கு ஒரு பெயராவது பல பெயர்களாவது இடுதற்கும் ஒருபெயரை மற்றொரு பெயரினும் உயர்ந்த தென காட்டற்கும் அவரையன்றி யார் இருந்தனர்?

கடவுளிடத்துதித்த ஆத்மாக்களுள் பக்தி ஞானங்களிற் சிறந்தபுருஷர்கள் கடவுளது செல்வப்பிள்ளைகள்; அவர்கள் (மாந்தர்) அவரைப் பல நாமங்களுள் ஒன்றுலேனும் வாழ்த்துகவென்றும், கருணாநிதியாகிய கடவுள் தனது அளவு கடந்தெழுங் கருணையினலே அவர்களகத்தே சத்திய ஞான தீபத்தை யேற்றி லௌகிக ஆத்மார்த்த கடன்களை அவர் கிரமமாக நிறைவேற்றுமாறு செய்து அவர்களை நித்தியானந்தத்துள் இருத்துக என்றும் உத்தேசித்து, அவருடைய பல நாமங்களை உலகத்திற் பிரசித்தப் படுத்தினர்கள்.

ஆனல், மனிதனுடைய நன்றி ஹீனத்தை யெவ்வளவிற்றென்று சொல்வது? இப்பிரபஞ்சத்திற்குப் பிதா மாதா குரு ஆத்மா என்றித்துணையு மொருங்கே யாகின்ற கடவுளை அவன் வணங்குகின்றனில்லை; அவருடைய கட்டளைகளை நிறைவேற்றுகின்றனுமில்லை. நாய் குதிரை மாடு மற்றுமுள்ள மிருகங்கள் என்றாலும், தமக்கு உபகரித்தாரை யறிந்து அவர்களிடத்து அன்பு செய்யும்; மனிதனே, நித்தியமாயும் ஸ்தூலமாயும் ஸூக்ஷுமமாயும் ரூபியாயும் அரூபியாயும் இருந்து, சிறந்த பொருள்களைச் சிருஷ்டிகளிலெல்லாந் தனக்கே யுபகரித்து வருகின்ற கடவுளை யறிகின்றனலன்; அவரை நிந்தனையோடும் இகழ்ச்சியோடுந் தள்ளி விடுகின்றன். சத்தியமாய்க் கேட்கின்றேன், மனிதனே! உன் ஜாதியைப்போல நன்றிகெட்ட ஜன்மம் எங்கேனுமுண்டோ? இப்போதாவது தன்கேடு பிறன்கேடு சூழ்தல் முதலிய துஷ்டதனத்திலிருந்து திரும்பிக் கடவுளிடத்து அடைக்கலம் புகுதி. எல்லாம் நன்றாகும். இதுவரை மோசம் போனதொன்றுமில்லை. ஓம் சாந்தி. பரசாந்தியுங்கட்கெல்லாம் பலிக்கக் கடவது.

முடிவுரை.

சுப்காரிய நினைவுகளெல்லாமொழித்து, இம்மொழிகளைக் கவனித்து அவற்றின் தாற்பரியத்தை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

அரூபியாயினும் ரூபங்களெல்லாமாயும், ஸ்தூலவாழ்வாயும், ஸூக்ஷ்ம வாழ்வாயும், காரணப் பொருளாயும், சராசரமெல்லாமாயும், ஸர்வ வியாபக வஸ்துவாயும், ஜோதியாய் வெளிப்பட்டதாயுமுள்ள கடவுளை அன்போடு வணங்குங்கள்.

சூரிய சந்திரர்கள் உதயமாகும்பொழுதும் அஸ்தமிக்கும் பொழுதும் அவற்றை நோக்கிக்கொண்டு, கடவுளுடைய ஸர்வ வியாபக பரிபூர்ணத்வத்தோடு உங்களை அபேதப்படுத்தி நன்மைக்கெல்லாம் இறைவராகிய அவரை நமஸ்கரியுங்கள்.

ஒவ்வொருவனும் தனக்குப் பூமியிலுள்ள உடைமைகளை வைத்துக் கடவுளையவரது உருவமாகிய அக்நியிலிருக்தி, அவருடைய சிருஷ்டிகளுக்கெல்லாம் அவசியமாய் நிவிர்த்திக்கவேண்டிய குறைகளை நிவிர்த்திக்கக் கடவன்.

மனத்தையும் சரீரத்தையும் தரையையும் ஜலத்தையும் காற்றையும் எப்போதும் சுத்தமாகவும் சுசிபாகவும் வைத்துக் கொள்ளும்படி முயலுங்கள். இங்ஙனஞ் செய்வது கடவுளுக்குத் திருப்தியாயும், எல்லாமாந்தருடைய விசேஷமாய் ஐசுவரியவான்களுடைய கடமையாயுமிருக்கின்றது.

இவ்விதமாக நடப்பானாயின், மனிதன் இப்போதும் எப்போதுஞ் சந்தோஷமாயிருப்பான். எவனாயினும் இவ்வளவு செய்தாலே போதும்; கிரியைப் பெருக்கெல்லாம் துன்பத்திற்கு வழிகாட்டுகின்றன. ஓம் சாந்தி. பரசாந்தியுங்கட்கெல்லாம் பவிக்கக் கடவது.

புனிதவதி.

(முன் தொடர்ச்சி)

காட்சி 3.

இடம்:—கொற்கையம்பதி-வணிகவீதி.

புனிதவதியார் குணவதிக்கு நடராஜப்பெருமானைத் தியானிக்கும்முறையை யுபதேசித்து, அற்புதத் திருவந்தாதியையும் திருவிரட்டைமணிமாலையையும் அருளிச் செய்து, திருகைலைக்குத் தலையால் நடந்து செல்லுகின்றார்.

குணவதி:—என்ன அற்புதம்! என்ன அற்புதம்! நமது புனிதவதியாரின் தெய்வத்தன்மையின்றன்மேற விளங்கியது. அவர்க்

குப் பேய் வடிவம் அவர் நினைத்த போதே வந்து விட்டதே! இதுகாறும் அவரைத் தெய்வமென்று கருதித் தொழாது வீணே என் காலத்தைக் கழித்து விட்டேன். என் பிறப்பும் ஒருபிறப்பாமோ? நடராஜப்பிரபுவைத் தியானிக்குமுறையை யுனக்குரைக்கின்றேனென்றவர் முன்னொரு நாள் கூறியதை வீட்டு வேலையின் மிகுதிப்பட்டால், கவனியாதிருந்து விட்டேன்; நமக்கினி யென்ன வேலையிருக்கின்றது? நடராஜப் பிரபுவைத் தியானிப்பதே நமக்கு வேலையாகும். (வெளிப் படையாய்) நமஸ்காரஞ் செய்து, பர தேவதை! இன்மயச் செல்வி! எனக்கின்று நடராஜப்பிரபுவைத் தியானிக்கும் முறையை யுபதேசித்தருளல் வேண்டும்; எனக்கினி வேறு வேலையில்லை; யானோ கன்னிப்பெண்; என் காலத்தைக் கன்னிப் பெண்ணாகவே கழித்து விடுகிறேன். கருணை செய்ய வேண்டும்.

புனிதவதி:—குணவதி! நீ கன்னிப் பெண்ணாக விருந்து காலத்தைக் கழிக்க விரும்பியது மிக நன்றே! காலத்தைச் சிறிதும் வீணாகக் கழித்தல் கூடாது. நடராஜப் பிரபுவைக் கண்ணாரக் கண்டு, கையாரக் கூப்பித்தொழுது, எண்ணா வெண்ணியிருப்பாயாயின், உன் பிறப்புப் பயனுடையதாகும். அறிவாற் சிவமாக விளங்கிய மணிவாசகப் பிரபு

“சிந்தனைநின் றனக்காக்கி நாயி னேன்றன் கண்ணிணைநின் றிருப்பதாதப் போதுக் காக்கி, வந்தனையு மம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன் மணிவார்த்தைக் காக்கியைம் புலன்க ளார, வந்தனையாட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே யுன்னைத், தந்தனைசெந் தாமரைக்கா டனைய மேனித் தனிச்சுடரே யிரண்டுமிலித் தனிய னேற்கே”

என்று திருவாசகத்தில் அருளிச்செய்திருப்பதைச் செவ்வையாகச் சிந்தித்து தியானஞ் செய்யக்கடவாய். இதுவே உனக்குபதேசமாகும்; தனித்திருந்து, பசித்திருந்து, விழித்திருந்து, யான் கூறியவாறு சாதனஞ் செய்யக்கடவாய். நானினி அப்பனைக்கண்டு தரிசிக்க வெள்ளிமலைக்குச் செல்ல விரும்பியிருக்கின்றேன்; நீ விரைந்து செல்.

குண:—(உள்ளங்குளிர, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, ஆநந்தக்கண்ணீர் பெருக அம்மையார் அடியில் விழுந்து வணங்கி), என்குல தெய்வமே! ஏழையேன் செல்லுகின்றேன்; என்று முன் திருவடியை மறவேன்; உமது கருணை ஏழைமீது என்றும் மாறு திருக்கவேண்டும்.

(பிரிய மனமில்லாது திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு செல்லுகின்றான்.)

புனி:—நமக்கு ஈசன் பற்றொழிய வேறொருபற்றுமில்லை. கண்ணுதலை, கறைக்கண்டனை, கைலைமலையானை, இனி அற்புதத் திருவந்தாதி பாடித்துதித்து அடியவருள் ஒருவராவோம்.

("பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாங் காதல்
சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தே—னிறந்திகழு
மைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வானோர் பெருமானே
யெஞ்ஞான்று தீர்ப்ப திடர்."

என்று தொடங்கி அற்புதத்திருவந்தாதி பாடி முடித்தார்).

காலையேபோன் றிலங்கும் மேனியையும், கடும்பகலின் வேலையேபோன் றிலங்கும் வெண்ணீற்றையும், மாலையின் றாங்குருவே போலுஞ் சடைக்கற்றையுமுடைய ஈசனைப் பாடப் பாட நமக்கின்பவெள்ளம் பெருகுகின்றதே! ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! இனித்திருவிரட்டை மணிமாலையொன்றைப் பாடிமுடிப்போம்.

("கிளர்ந்துந்து வெந்துயர் வந்தடும் போதஞ்சி நெஞ்சமென்பால்
தளர்ந்திங் கிருந்த தவிர்திகண் டாய்தள ராதுவந்து
வளர்ந்துந்து சங்கையும் வானக் [illegible] மகாடுமவள்ளை
யிளந்திங்க ளுமமெருக கும்மிருக் குஞ்சென்னி யீசனுக்கே."

என்று தொடங்கித் திருவிரட்டை மணிமாலையைப் பாடி முடித்தார்.)

இனி யாம் மக்களுலகில் வசிப்பது நமக்குத் தகுதியாகாது; [illegible]ளிமலையில் வாழ்வதே வேண்டும்.

(வடதிசைத் தேசமெல்லாவற்றையும் மனத்தினும் கடுகக்கடந்து சென்று கைலைமலையின் பக்கத்திருந்து.)

தேவாதிதேவன் வாழும் திருக்கயிலை மலையின்மீது யாம் காலால் நடந்து செல்வது கன அபராதமாகும்; தலையால் நடப்பதே தகுதியாம்.

(கைலைமலைமீது தலையால் நடந்து செல்லுகின்றார்).

மூன்றாவது காட்சி முற்றிற்று.

காட்சி 4.

இடம்:—வெள்ளிமலை—திருவாலங்காடு.

புனிதவதி: பார்வதி, பரமேசுவரரைத் தரிசித்து, அவரருள்பெற்று, திருவாலங்காட்டுக்குத் தலையால் நடந்துசென்று, இரத்தினசபாபதியினது எடுத்தருளுஞ் சேவடிக்கீழ்ப் பிரவேசிக்கின்றார்.

பார்வதி:-(பேய்வடிவமொன்று தலையால்நடந்து வருவதைக்கண்டு) இப்படியும்ஒருவடிவமிருக்குமா? இவ்வடிவம் தலையால்நடந்து வருவது ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது! இதனது அன்பு மிக வியப்பாக விருக்கின்றது. (விரைந்தெழுந்து வணங்கி, வெளிப்படையா) எம்பெருமானே! தலையால் நமது மலையின்மீ தேறிவரும் எலும்புடம்புடையவர் யார்? இவரன்பின் பெருமையை யளவிடல் முடியாது போலும்!

பரமேசுவரர்-:பார்வதி! இவரது அன்பின் பெருமையை யளவிடல் முடியாது. இவர் காரைக்கால்-புனிதவதியாரன்றோ?

பார்:—அப்படியா! தேவரீர் இரண்டுமுறை அவர்க்கு மாங்கனியளித்தீரன்றோ; அன்பினால் என்புருகுவார்க்கன்றி மற்றவர்க்கு உமதருள் கிடைக்குமோ? இவரது அன்பின் பெருமையை முன்னமே யென்னிடத்திற் சொல்லியிருக்கின்றீரே! இவரேன் இவ்வடிவங் கொண்டார்?

பர:—இவர் இவ்வடிவத்தை நம்மைப் பிரார்த்தித்துப் பெற்றுக்கொண்டனர்; இவ்வடிவத்தைப் பெற்றபின் அற்புதத்திருவந்தாதியும், திருவிரட்டை மணிமாலையும் பாடி நம்மை மகிழ்வித்தனர். உமையே! தலையால் நடந்துவரும் இ[illegible] வதியாரை நம்மைத் துதிக்கும் அம்மையெ[illegible] வாய்.

(புனிதவதியார் அருகே

பர:—(புனிதவதியை அன்போடு நோக்கி) அம்மையே! வரக்கடவாய்.

புனி:—அப்பா! வந்தேன்.

(என்று கூறி அவர் திருவடியில் விழுந்து வணங்கி யெழுந்து நின்றார்].

பர:—உனக்கு வேண்டுவது யாது? கேள்; தருகின்றேன்.

புனி:—அருட்கடலே! பாசப்பகையே! ஐம்முகத்தேவே! உமையொருபாக! இறவாத இன்ப அன்புவேண்டிப் பின்வேண்டுகின்றார் பிறவாமைவேண்டும்; மீண்டும் பிறப்பதுண்டேல் உம்மையென்றும் மறவாமை வேண்டும்; அறவா! நீயாடும் போது நான் மகிழ்ந்துபாடி உன்னடியின்கீழிருக்க வேண்டும்; இன்னுமொன்றும் வேண்டாம்; யான்விரும்பும் வரம் இவ்வளவே.

பர:—அம்மையே! அப்படியே தந்தேன். நமது கைலாசபருவதத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள திருவாலங்காட்டில் நாம் செய்யும் நடனத்தையும் தரிசித்துப் பரமானந்தமடைந்து, நம்மை எப்போதும் பாடிக்கொண் டிருக்கக்கடவாய். உனக்கினி யஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை; நீ அஞ்சவருவதுமில்லை.

புனி:—அப்பனே! ஒப்பிலாமணியே! இவ்வரம் எனக்குப்போதும்; விடை யருள்வேண்டும்.

பர:—போகலாம்.

புனி:—(உமையொருபாகரது திருவடிகளை வணங்கித் துதித்துத் திரும்பி, வெள்ளிமலையினின்றும் தலையாலேயே நடந்திறங்கிவந்து) அப்பனருளிய திருவாலங்காட்டிற்கும் நாம் தலையாலேயே நடந்து செல்லுதல் வேண்டும்.

[தலையாலேயே நடந்துவந்து திருவாலங்காடடைந்து.)

இஃது ஆண்டவன் அண்டமுற நிமிர்ந்தாடுகின்ற ஆலங்காடன்றோ? மோட்சவுலகமென்பது இதுவேயாகும்; அன்றாயின், அப்பன் இங்கேயிரு என்றருள்செய்யானன்றோ? இங்கு வசிப்பவர் செய்தபுண்ணியமே புண்ணியமாகும்; திருவாலயத்துட்சென்று, ஆண்டவனைத் தரிசிப்போம்.

(திருவாலங்காட்டுப் பண்ணையாட்கள் அம்மையாரைக்கண்டு, தம்முள் பேசிக்கொள்ளுகின்றனர்).

வீரன்:—அடா! பொன்னு! ஓடிவா; ஓடிவா; அதைப்பாரா!

பொன்னன்:—எதடா பார்க்கிறது; ஒண்ணுந் தெரிலயே!

வீரன்:—அதோ குளக்கரை மூலையிலே பிசாசுபோல ஒண்ணுவருதே; அதைப் பார்!

பொன்:—ஆமாண்டா! பார்க்கப் பயமாயிருக்கிறதடா?

சுப்பன்:—(நடுவேவந்து) அதொரு தெய்வமடா! கும்புடுரு! கும்புடு; நானும் கும்புடுரேன்.

(யாவரும் கும்பிடுகிறார்கள்).

(திருவாலங்காட்டு வேளாளர்கள் அம்மையாரைக்கண்டு தம்முள் பேசிக்கொள்ளுகின்றனர்).

குமரப்பன்:—தம்பி! சுப்பு! சிவாலயத்தருகே ஒருருவம் தலையால் நடந்துவருவதைப் பார்! இவ்வுருவம் மகிமை யுடையதாயிருக்கவேண்டும்.

சுப்பு:—அது மகிமையுடையதா யில்லாவிட்டால், தலையால் நடந்து வருமா?

கும:—அவ்வுருவத்தைப் பிசாசென்று நினைக்கின்றாய்?

சுப்:—அப்படி நினைக்கவில்லை; பிசாசுக்கு மகத்துவ உற்பூதவுருவமும் பரிசமுமில்லை யென்பது எனக்குத் தெரியும்; அஃதொருமானுட வுருவம்.

ராமன்:—(நடுவேவந்து) தம்பி! குமரப்ப! தம்பி! சுப்பு! அது தெய்வானுக்கிரகம் பெற்ற ஒருபெண் மானுடவடிவம். இவ்வாறு ஒருவடிவம் நேற்றிரவு என்கனவில் வந்தது. இது கோயிலுள் தலையால் நடந்துசெல்லுவது மிகு அற்புதமாகவிருக்கின்றது. இவ்வடிவத்தை நீங்கள் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்யுங்கள்; நானும் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன்.

(யாவரும் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றனர்).

புனி:—உலகம் பலவிதம்; இதனால் நமக்காவது யாது? ஒன்றுமின்றே; ஆலயத்துள்ளே சென்று ஆண்டவனைத் தரிசிப்போம்.

(ஆலயத்துள்ளே செல்லுகின்றனர்).

(குருக்கள் தம்முள் பேசிக்கொள்ளுகின்றனர்).

முத்து:—தாண்டவராய குருக்களே! அந்த உருவத்தைப் பார்த்தீரா! அது தலையால் நடந்துவருவது வியப்பா யிருக்கின்றது.

தாண்:—இஃதொரு பாமிசப்பற்று நீங்கிய மானுடவுருவம்; ஆண்டவனருளைப்பெறத் தலையால் நடந்துவருகின்றதென்று நினைக்கின்றேன்.

முத்:—அப்படித்தா னிருத்தல் வேண்டும்.

ராம:—(நடுவேவந்து)நேற்றிரவு இவ்வாறொருவடிவம் கோயிலுள் வரக் கனுக்கண்டேன். இஃது ஆண்டவனருள்பெற்ற வடிவமாகும். நீங்களும் நமஸ்காரஞ் செய்யுங்கள்; நானும் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன்.

(யாவரும் நமஸ்காரஞ் செய்கின்றார்).

புனி:—(அம்மையார் குருக்கள்மார் பணிவோடழைத்துச் செல்ல, இரத்தின சபாபதியின் சந்நிதானத்திற்குச் சென்று). ஆண்டவனது தரிசனம் அற்புதமாயிருக்கின்றது; நாம் கண்பெற்றபேறு பேற்றோம்.

("கொங்கை திரங்கி நரம்பெழுந்து குண்டுகண் வெண்பற்குழி வயிற்றுப், பங்கி சிவந்திரு பற்க ணீண்டு பரடுயர் நீள்கணைக் காலோர் பெண்பேய், தங்கியலறி யுலறு காட்டிற் றாழ்சடை யெட்டுத் திசையும் வீசி, யங்கங் குளிர்ந்தன லாடுமெங்க ளப்பனிடந் திரு வாலங் காடே."

என்று தொடங்கி, திருவாலங்காட்டு மூத்ததிருப்பதிகம் பாடி முடித்தார்).

ஆண்டவனது நடனதரிசனம் நமக்குக் கிடைத்தது நாம் முன் செய்த புண்ணியத்தின் நற் பயனேயாம். பரமனுடல் பார்க்குந்தோறும் பரமானந்தந் தருகின்றது.

(என்று பின்னும் வியந்து,

"எட்டி யிலவ மீகை சூரை காரை படர்ந்தெங்குஞ்
சுட்ட சுடலை சூழ்ந்த கள்ளி சோர்ந்த குடர்கௌவப்
பட்ட பிணங்கள் பரந்த காட்டிற் பறைபோல் விழிகட்பேய்
கொட்ட முழவங் கூளி பாடக் குழக னாடுமே."

என்று தொடங்கி,மற்றொரு மூத்ததிருப்பதிகம் பாடி முடித்தார்).

இனியாம் ஆண்டவனுக்கு அன்னியமாயிருந்து அவனைத்தரிசித்துப்பாடாது, அவனெடுத்தருளுஞ் சேவடிக் கீழென்று மிருந்துபாடுவோம்.

(என்றுகருதி ஆண்டவனது எடுத்தருளுஞ் சேவடிக்கீழ் செல்லுகின்றார்).

கந்து:—தாண்டவராய குருக்களே! முத்துக் குருக்களே! ஆண்டவனது எடுத்தருளுஞ் சேவடிக்கீழ் சென்ற அவ்வுருவம் எனக்குத் தெரியவில்லை; உங்களுக்குத் தெரிகின்றதா?

தாண்- முத்:—எங்களுக்குந் தெரியவில்லை. அவ்வுருவம் ஆண்டவனடியில் ஐக்கியமாய்விட்டது போலும்!

கந்து:—அப்படித்தா னிருத்தல்வேண்டும்; இல்லாவிட்டால், அது புலப்படாதா?

பத்திக் கெல்லையுண்டோ? ஆண்டவனருளுக் களவுண்டோ?

(குருக்கள் மூவரும் பரவசமாகி, அரகர! மகாதேவ! மகாதேவ! என்று துதிக்கின்றனர்).

(அங்குவந்துள்ள அன்பர் யாவரும் அதுகண்டு பரவசமாகி வியந்தனர்; அமரர் யாவரும் புகழ்ந்து மலர் மழை பெய்தனர். தேவதுந்துபி முழங்கியது.)

முற்றிற்று.

உறுதி மொழி.

எவரும் பெறலா மீச னருளை.
அன்புடை யாரை வன்பணு காது.
ஆசை யற்றவ ரரனடி சேர்வர்.
பத்தி யிலாவிடின் முத்தி வாராது.
தேசாபி மானந் தீமையெ லாந்தரும்.
உலக போக மோக்காள மாகும்.
மங்கள மாக வாழ்வது நன்று.

யுத்தம்.

இம்மாதத்தில் மேற்கரங்கத்தில் பிரிட்டிஷாரும், பிரெஞ்சுக்காரரும் ஜெர்மானியரைத் துரத்தி யடித்து முன்னேறிச் செல்ல ஆரம்பஞ் செய்திருக்கின்றனர். ருஷ்யப் போர்முகத்திலும், இத்தாலியப் போர்முகத்திலும் மிகு உக்ரமான போர் நடந்து வருகின்றது; ருஷ்யரும், இத்தாலியரும் முன்னேறிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். நேச ராஜாங்கத்தாரது பகைவரான ஜெர்மானியரும், ஆஸ்டிரியரும் இம்மாத முதற்கொண்டு பெருந் தோல்வி யடைந்து வருகின்றனர். எல்லாப் போர்முகங்களிலும் நேச ராஜாங்கத்தார் வலுவில் தாக்க ஆரம்பஞ் செய்து விட்டனர். அதனால் பகைவர் எல்லாப் போர்முகங்களிலும் மிகு விழிப்பாக விருக்கவேண்டியவராக விருக்கின்றனர்; அதனால் அவர்கள் ஒரு போர்முகத்திலிருக்குஞ் சேனையை வேறொரு போர்முகத்திற்கு அனுப்பச் சாத்தியமாகாதிருக்கின்றனர். இக்காரணத்தினாற்றான் அவர்கட்கு எங்குந் தோல்வி அதிகரித்து வருகின்றது. நேச ராஜாங்கத்தார்க்கு யுத்த தளவாடங்கள் ஏராளமாக வந்துகொண்டிருக்கின்றமையின், அவர்களை ஜெர்மானியரினிமேல் வெல்லுவது சாத்தியமாகாது.

ஜெர்மானியரிப்போது அமெரிக்காவுடன் வியாபாரஞ் செய்ய 5 பெரிய கீழ்நீர்க் கப்பல்கள் செய்திருக்கின்றனர். இப்போது ஒரு கப்பல் அமெரிக்காவிற்குச் சென்றிருக்கின்றது.

சென்றமாதம் ஜட்லாண்டிற் கருகே நடந்த கப்பற்போரில் ஜெர்மன் போர்க்கப்பல்களுக்கு அதிக சேதம் நேர்ந்து விட்டது.

நியூ இந்தியா பத்திரிகை.

நியூ இந்தியா பத்திரிகையின் சொந்தக்காரராகிய அன்னி பெசண்ட் அம்மையார் சென்றமாதம் 2000 ரூபாய் ஜாமீன் கட்டியிருக்கின்றார். அவ்வம்மையார் பம்பாய் மாகாணத்திற்குச் செல்லுதல் கூடாதென்று பம்பாய்க் கவர்ன்மெண்டார் உத்தரவு செய்திருக்கின்றார்கள்.

ஸ்ரீமான் திலகருடைய சஷ்டி பூர்த்திக்கொண்டாட்டம் இம்மாதம் நடைபெற்றது. அப்போது அவருடைய சிநேகிதர்கள் அவர்க்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் நன்கொடையாகக் கொடுத்தனர்.

ஸ்ரீமான் திலகர் நன்னடக்கைக்காக 40000 ரூபாய் ஜாமீன் கொடுத்தல் வேண்டுமென்று புனா மாஜிஸ்டிரேட் உத்தரவு செய்திருக்கின்றார்.

சர்வாலண்டைன்சிரால் தம்மை அவதூறு செய்திருக்கின்ற விஷயமாக ஸ்ரீமான் திலகர் அவர்மீது இங்கிலாந்தில் ஒரு மான நஷ்ட வியாஜ்யம் தொடுத்திருக்கின்றார். அதுபற்றி அவரும், அவருடைய சிநேகிதர் ஆனரபில் மிஸ்டர் கேரும் இங்கிலாந்து செல்லச் சித்தமாயிருக்கின்றார்கள்.

வெங்கடகிரி மகாராஜா இம்மாதம் 22-ந் தேதி வேட்டையில் நேர்ந்த விபத்தால் இறந்து போனார்.

தென்னிந்தியா ரயில்வேயில் ஐரோப்பியர் - யூரேஷியர்களுக்கென்று பிரத்தியேகமாக 3-வது வகுப்பு வண்டியொன்று விடப்பட்டிருக்கின்றது. ஏனைய 3-வது வகுப்பு வண்டிகளிலெல்லாம் பிரயாணிகள் நெருக்குண்டிருக்க, மேற்படி பிரத்தியேகமான வண்டியில் ஒரு யுரேஷியனுமில்லாத காலத்திலும் அவ்வண்டியில் இதர ஜாதியார் ஏறுதல் கூடாது. இதுபற்றி ஒருவரும் கவனியாதிருந்தனர். இவ்வாறு ரயில்வே அதிகாரிகள் ஜாதி வித்தியாசம் பாராட்டுவது தவறுமென்று கோர்ட்டுத் தவாராவில் நடந்த ஒரு வியாஜ்ஜியத்தில் தீர்மானமானது. அதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பல்லாவரத்திலிருந்து வரும் ஆபீசர் ரயில் வண்டியில் சில காலேஜி மாணவர்கள் யூரேஷியருக்குப் பிரத்தியேகமாக விடப்பட்டிருக்கும் ரயில் வண்டியில் ஏறிவந்தனர். அதுபற்றி யூரேஷியருக்கும், இந்த மாணவர்களுக்கும் கலகமுண்டானது; அதுமுற்றிப் பெருங் கலகமாகப் பரவியது; யூரேஷியர்கள் ரயில்வே அதிகாரிகளின் ஆதரவைக்கொண்டு [illegible] முதலிய முஸ்தீப்புக்களுடன் வந்து சென்னை கோட்டை ஸ்டேஷனில் இந்த மாணவர்களைத் தாக்கி அவர்களுள் இருவர்க்குப் பலத்த காயமுண்டாக்கி விட்டனர்.